

KONTAKTO

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 323 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 21 ΦΛΕΒΑΡΗ 2004

0.80 ΕΥΡΩ

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΒΙΚΕΙΟ Νο 2

Δικαστήριο: Ο νομοθέτης μπορεί να παραβιάζει το Σύνταγμα!

Χρ. Τσιγαρίδας: Θα αγωνιστώ για την υποστήριξη της πολιτικής μου επιλογής

ΕΚΛΟΓΕΣ 2004

■ Ψυχρολουσία

Ψυχρολουσία ήταν για τον Παπανδρέου και τους επιτελείς του η πρώτη δημοσκόπηση (τηλεφωνική της Opinio) που μέτρησε τον αντίκτυπο της «αμφιπλευρης διεύρυνσης» με Ανδριανόπουλο-Μάνο και Δαμανάκη-Ανδρουλάκη. Στο σύνολο των ψηφοφόρων οι αρνητικές γνώμες ήταν πολύ περισσότερες από τις θετικές.

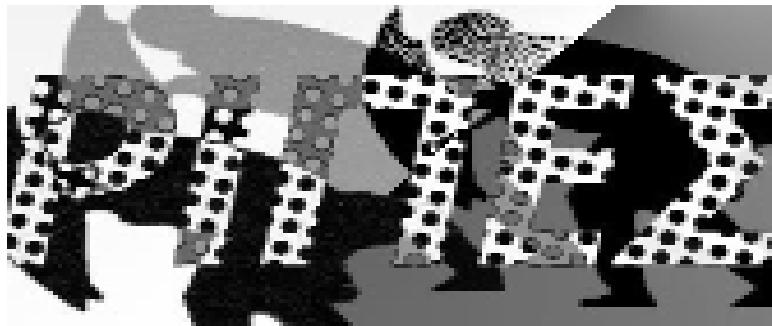
Συγκεκριμένα, για τους Δαμανάκη-Ανδρουλάκη οι θετικές γνώμες ήταν 40,4% και οι αρνητικές 46,7%, ενώ για τους Μάνο-Ανδριανόπουλο οι θετικές γνώμες ήταν 33,5% και οι αρνητικές 53,7%. Στους ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ τα πιο συστάτια διαφοροποιούνται αισθητά προς το θετικό, όμως και πάλι υπάρχει ένα 20,1% αρνητικών γνωμών για τους Δαμανάκη-Ανδρουλάκη, που γίνεται 31,4% για τους Μάνο-Ανδριανόπουλο.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, βέβαια, εκείνο που μετράει δεν είναι η αποδοχή από το κομματικό ακροστήριο, αλλά η αποδοχή από το σύνολο των ψηφοφόρων. Γιατί στόχος είναι η προσέλκυση των αναποφάσιστων και η διείσδυση στους χώρους των ψηφοφόρων των άλλων κομμάτων. Οι συγκεκριμένες κινήσεις, λοιπόν, όχι μόνο δεν επιτρέπουν στο ΠΑΣΟΚ να ανακάμψει, αλλά αντίθετα το απομακρύνουν από τους αναποφάσιστους και από τους ψηφοφόρους που έχει χάσει. Δεν «περνούν» όχι μόνο οι αποκρουστικοί νεοφιλελεύθεροι, αλλά ούτε καν οι ροζέ. Ετσι, απ' αυτή την κίνηση το Γιωργάκης δε μπορεί να περιμένει κλείσιμο της φαλίδας με τη ΝΔ.

Πρόκειται για εξελίξη φυσιολογική. Γιατί και οι τέσσερις αυτοί πολιτικοί ούτε νέοι είναι, ούτε καμιά αγήλη έχουν. Τη σφραγίδα του «λούζερ» φέρνουν, τον κόσμο μια ζωή τον έχουν στο φτύσιμο, γι' αυτό και έχουν βρεθεί εδώ και χρόνια στο περιθώριο. Ο ψηφοφόρος κάπου αισθάνεται ότι τον φτύνουν όταν του πλασάρουν για νέο και μαντέρνο ό,τι πιο φθαρμένο υπάρχει. Κανονικά, θα έπρεπε να το υποψιαστούν αυτό οι επιτελείς του Γιωργάκη. Οταν, όμως, δρας υπό το κράτος πανικού, δε μπορείς να μαντέψεις ούτε τα αυτονόητα. Ετσι, η υποτιθέμενη «κίνηση ΜΑΤ» στην προεκλογική σκακιέρα λειτούργησε σαν μπούμερανγκ και η χασούρα δεν ισοφαρίζεται.

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ «Κ»

●●● Πού ν' τος, πού ν' τος ο πρωθυπουργός; ●●● Κοντά στο τζάκι, μ' αγκαλιά την πολυδρόνα ●●● Μαλάκας είναι ν' αρχίσει να γυρίζει στα χιόνια και να κάνει δηλώσεις; ●●● Να φάει το κρύο, να φάει και τις χλαπάτσες των εγκλωβισμένων; ●●● Ετσι, το έργον ανατέθηκε εις τον υφυπουργόν Μπίστην ●●● Αυτός στα χιόνια, αυτός στα κανάλια, αυτός στα ράδια ●●● Και τί έλεγε ο εκσυγχρονιστής υφυπουργός; ●●● Να ευχαριστείτε την κυβέρνηση και το κράτος, διότι δεν είχαμε νεκρούς ●●● Τί λες, ρε καραγκίδη, που βγάλατε τανκς για να πάτε κουβέρτες στη Μαλακάσα ●●● Τον είδατε το Γιωργάκη με τι στηλ περπάταγε στα χιόνια; ●●● Ζήτημα πείρας είναι παιδιά ●●● Μια ζωή διακοπές στα καλύτερα σαλέ του κόσμου, το μαθαίνεις το σπορ ●●● Κι ο δάμαλος, πάντως, δεν πήγαινε πάω ●●● «Τώρα σε λίγο δα σας βγάλουμε», έλεγε ο Γιωργάκης στους

εγκλωβισμένους ●●● Και δε βρέθηκε ένας να του πει το απλούστατο: Αφού μπόρεσαν και άνοιξαν δρόμο για να κάνεις εσύ τη βόλτα σου, γιατί δεν μας άνοιγαν και εμάς να φύγουμε από ψες το βράδυ; ●●● Πάντως, ήταν ακραία τα καιρικά φαινόμενα ●●● Ακρότατα, που έλεγε και ο υφυπουργός Μπίστης ●●● Ναι, τόσο ακραία που είχαν επαναληφθεί πριν δυο χρόνια ●●● Ο Σημίτης, ρε παιδιά, Κορακοχώρι ήταν ή Αγίου Θεοδώρους; ●●● Είναι πάντως η μοναδική περίπτωση υπηρεσιακού πρωθυπουργού

που αρνείται να ασκήσει τα υπηρεσιακά του καθήκοντα ●●● Να επιστρέψει πίσω το μισό που πιάρνει ●●● Φρονίμως ποιούντες οι Πασάοι δεν έβγαλαν τον Ανδριανόπουλο στο γιαλί ●●● Γιατί έτσι και άρχιζε το γνωστό χαβά «λιγότερο κράτος», μείον οχτώ διάειχαν τα γκάλοπ ●●● Και χωρίς αυτό, όμως, πάλι φαρμάκι έχουσαν οι ερωτώμενοι ●●● Αρνητικοί στην πλειοψηφία τους και για τους νεοφιλελεύθερους Μάνο-Ανδριανόπουλο και για τους ροζέ Δαμανάκη-Ανδρουλάκη ●●● Διότι και ο πιο αδιάφορος

◆ Τις τελευταίες μέρες έχουν καταγγελθεί γιουρούσια των μπάτσων σε εργασιακούς χώρους, όπου κάνουν ελέγχους σε αλλοδαπούς για να δουν αν έχουν χαρτιά. Γιουρούσι έγινε ακόμα και στο νοσοκομείο «Ανδρέας Συγγρός», όπου έψωχναν για παράνομους μετανάστες αικόμα και μεταξύ των αισθενών. Φαίνεται πως σιγά-σιγά προετοιμάζονται για το μεγάλο πτυκόρι που θα ξεκινήσει αφέσως μετά τη λήξη των ολυμπιακών αγώνων, όταν θα έχουν τελειώσει τα έργα και χιλιάδες μετανάστες θα «περισσεύουν». Τότε θα κληθούμε όλοι να δείξουμε στην πράξη πώς εννοούμε τον αντριστότομο.

◆ Λίγοι μήνες έμειναν μέχρι τη διεξαγωγή των ολυμπιακών αγώνων και το μεγάλο φαγοπότι τώρα γίνεται κολοσσιαίο φαγοπότι. Οι ημερομηνίες ζορίζουν και οι εταιρίες θα χρεώσουν της Πλαναγιάς τα μάτια. Και πτοιός θα τους πει όχι, όταν ο χρόνος πιέζει τόσο ασφυκτικά; Δεν είναι μόνο το στέγαστρο Καλατράβα, για το οποίο η κατασκευάστρια

κοινοπραξία διαπίστωσε τώρα ότι έχει προβλήματα θεμελίωσης! Καθυστερήσεις υπάρχουν και σε άλλα έργα και η «επιτάχυνση» θα χρυσοπληρωθεί. Στο μεταξύ, η «Ευρωπαϊκή Τεχνική» βάρεσε κανόνι και η κυβέρνηση αναζήτηται νέο ανάδοχο για τη Μαραθώνια Διαδρομή. Θα πάρει ο ανάδοχος το πανωπρόκτιο του, θα πάρει και η χρεοκοπιμένη εταιρία το «κατίτις» της για να φύγει από το έργο. Δεν ξέρουμε αν ποτέ θα γίνει τελικός λογαριασμός, αν γίνει όμως θα φτάσουμε σ' ένα κόστος καμάτεροφρέρος πάνω από το αρχικό.

◆ Η πολιτική μηχανικός Ε. Μηλιαρονικολάκη το 1986 εί-

χε εκτιμήσει ότι σε ενδεχόμενο σεισμό το κτίριο της ΦΑΡΑΝ θα καταρρεύσει. Κατέρρευσε στο σεισμό του 1999, σκοτώνοντας 8 εργάτες και τραυματίζοντας βαριά άλλους 12. Στη δίκη που βρίσκεται σε εξέλιξη, τα αφεντικά της επιχείρησης δηλώνουν ότι δεν γνώριζαν την έκθεση και αποδίδουν ευθύνες στη μηχανικό που τη συνέταξε! Περιμένουμε με ενδιαφέρον να δούμε ποια θα είναι η κατάληξη αυτής της δίκης.

◆ Να και το κομμάτι του Φόρουμ που δεν πήρε μέρος στους συνδυασμούς του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν πήραν μέρος λένε- στη συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και δε μπορούν να κρα-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

σίας». Τί τα θέλατε τα υπόλοιπα, ρε παιδιά; Αρκεί το τελευταίο, η έκκληση για υπερψήφιση του ΣΥΡΙΖΑ. Άλλωστε, ο Κωνσταντόπουλος και η παρέα του ψήφους θέλουν, δεν θέλουν ιδέες, προτάσεις, ζυμώσεις και... κινηματικές λογικές.

◆ Το δραματικό ερώτημα των ημερών είναι τί θα γίνει με τα debates. Πόσα θα γίνουν, ποιοι θα συμμετέχουν, ποιες θεματικές ενότητες θα καλύπτουν, ποιοι θα ρωτάνε. Πρώτη ειδηση είναι καθημερινά οι συναντήσεις Αθανασάκη-Ρουσόπουλου που παζαρέουν για τη ρύθμιση των λεπτομερειών και ακόμα δεν τα έχουν βρει. Αυτό πια δεν θα είναι τηλεοπτική αντίταράθεση υποψήφιων πρωθυπουργών, αλλά τα καλλιστεία της Πάνια. Γιατί δεν ακολουθούν την πεπατημένη των προηγούμενων εκλογών να ησυχάσουμε;

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η Νέα Δημοκρατία είναι το κόμμα των μη προνομιούχων.
Κωνσταντίνος Μητσοτάκης

οργάνωσης, αντιληφτης της εξουσίας στελεχικού δύναμικου- δύο δεν άλλαξε τα προγούμενα τριάντα χρόνια της ιστορίας του... Αν αυτό που κρύβεται ή εποπειλείται είναι η πλήρης αυριρίωση του κράτους, ο αποδύτης μονεταρισμός, οι μεταρρυθμίσεις χωρίς κοινωνική διάσταση, τότε δεν μπορεί να γίνει λόγος για αλλογή άλλα για μεταλλαγή. Το πρόβλημα βέβαια είναι ότι το ξεκαθάρισμα μάλλον θα γίνει μετά τις εκλογές.

Κ. Μποτόπουλος (ΝΕΑ)
Σε συνέντευξή του στο BHMA

τον Οκτώβριο του 1999, ο Θ. Πάγκαλος, που ηγείται σήμερα της προεκλογικής εκστρατείας του Γ. Παπανδρέου, δήλωνε: «Φεύγοντας εγώ από το υπουργείο Εξωτερικών, επικράτησε ένας κύκλος συμβούλων, διανομένων, δημοσιογράφων, ορισμένοι από αυτούς εξαιρετικά αφελείς και άλλοι λίγο ως πολύ ύποπτοι. Οχι ότι δεν είναι καλοί πατριώτες ή ότι δεν είναι καλοί Ελληνες. Απλώς είναι οι άνθρωποι που θεωρούν ότι το εθνικό συμφέρον εξυπηρετείται με το να κολλάς όσο μπορείς πιο κο-

ΕΙΠΑΝ...ΕΓΡΑΨΑΝ...ΕΙΠΑΝ...

Δεν ισχύει ο χαρακτηρισμός πεφωτισμένη Δεξιά για τους Ανδριανόπουλο και Μάνο. Πρόκειται για την ακροδεξιά δεν πρόκειται για καμία φωτισμένη Δεξιά. Ζούμε τους δυο τελευταίους μήνες ένα θέστρο παραλόγου με αυτά που γίνονται στην πολιτική μας ζωή. Δηλαδή είδαμε έναν πρωθυπουργό να παραιτείται, εγώ όπως εξελίσσονται τα πράγματα νομίζω ότι τον παραίτησαν μάλλον, παρά παραιτήθηκε ο ίδιος και από εκεί

και πέρα καταργούνται θεσμοί κ

■ Λιγότερο κράτος!

Καμία φορά η συγκυρία σκαρώνει κάτι παιχνίδια που ξεπερνούν τη φαντασία κάθε πολιτικού σχολιαστή. Την ώρα, λοιπόν, που το ΠΑΣΟΚ επεδείκνυε με καμάρι τις μεταγραφές των νεοφιλελεύθερων, των οπαδών του «λιγότερο κράτος», ο χιονίας παρέλυε την Αττική και παρέλυε τα δυο μεγαλύτερα καμάρια του νεοφιλελεύθερου: την Αττική Οδό και το αεροδρόμιο «Ελ. Βενιζέλος». Πρόκειται για τα έργα η διαχείριση των οποίων έχει δοθεί για τρεις δεκαετίες σε καθαρά ιδιωτικές εταιρίες, οι οποίες εισπράττουν τους χαράτσια. Και ποιο ήταν το επιχείρημα; Οτι οι ιδιωτικές εταιρίες μπορούν να συντηρούν και να λειτουργούν καλύτερα αυτά τα ζωτικής σημασίας έργα.

Τί διαπιστώσαμε, λοιπόν, τις μέρες του χιονία; Η Αττική Οδός κόπηκε στη μέση κι ένα μεγάλο τμήμα της βρέθηκε εκτός κυκλοφορίας επί τριήμερο. Γιατί η εταιρία δεν διέθετε επαρκή αριθμό εκχιονιστικών μηχανημάτων, ούτε μηχανισμό αντιμετώπισης ενός τέτοιου φαινομένου. Κλειστό έμεινε και το αεροδρόμιο με τα πιο υψηλά τέλη στην Ευρώπη, επειδή η «χόχτιφ» δεν έχει φροντίσει να υπάρχει μηχανισμός αποπαγοποίησης της πίστας.

Γιατί δεν έχαν μηχανισμό οι δυο εταιρίες; Γιατί κοστίζει και δεν τις συμφέρει να κάνουν επενδύσεις και να δεσμεύουν κεφάλαιο που θα χρησιμοποιείται μόνο σε έκτακτες περιστάσεις, μια φορά στο ένα ή τα δυο χρόνια. Και γιατί έχουν τη βεβαιότητα ότι κανένας δεν θα τους ζητήσει λογαριασμό (το πρόστιμο που επέβαλε η κρατική ΥΠΑ στη διοίκηση του αεροδρόμιου είναι μόνο για τα μάτια και δεν πρόκειται ποτέ να πληρωθεί). Αυτές ενδιαφέρονται μόνο να ενθηλακώνουν τα διδίδια και τα τελή. Η δε έννοια του πολιτικού κόστους τους είναι εντελώς ξένη, αφού δεν πρόκειται να διεκδικήσουν ψήφους σε εκλογές.

Αυτή είναι η «κοινωνική αποδοτικότητα» του νεοφιλελεύθερισμού. Την είδαμε παραστατικά τούτες τις μέρες. Και για να είμαστε δίκαιοι, τη βλέπουμε εδώ και καιρό και σε εταιρίες που ακόμα παραμένουν υπό κρατικό έλεγχο, όπως είναι ο ΟΣΕ για παράδειγμα, με τα τρένα να εκτροχιάζονται το ένα μετά το άλλο στη γραμμή Πελοπονήσου και τους πεζούς να «κόβονται» σαν πράσα από τους συρμούς της γραμμής Θεσσαλονίκης. Απλά, συμβαίνει οι ιδιωτικές εταιρίες να είναι πολύ πιο ανάληγτες.

■ Κρεούντο ψευδολογίας από την κυβέρνηση

Η «Ισχυρή Ελλάδα» παρέδωσε το πνεύμα

Οπιο ευτυχισμένος άνθρωπος στην Ελλάδα το περασμένο Παρασκευοσυββατούριακο πρέπει να ήταν ο Σκανδαλίδης. Μόλις την είχε κάνει με πλάγια πηδηματάκια από το υπουργείο Εσωτερικών και γλίτωσε τη δημόσια διαπόμπευση στα κανάλια. Οπως πρόπεροι πάλι με τα χιόνια και πέρσι με τις πλημμύρες που έφορε το φτύσιμο της ζωής του, για τις μαλακίες που έλεγε, μέχρι που αναγκάστηκε να βγει και να ζητήσει υποκριτικά συγγνώμη για την ολιγωρία του κρατικού μηχανισμού. Ο αντικαταστάτης του υπηρεσιακός είναι, ίδεα δεν είχε, κανένας δεν του ζητήσει εξηγήσεις, οπότε το βάρος έπεισε στον υφυπουργό Μπίστη που επινόησε ένα σόφισμα εκπληκτικής ηλιθίστητας: τί θέλετε και φωνάζετε, δεν βλέπετε ότι δεν είχαμε ούτε έναν νεκρό;

Ο Σημίτης εξαφανίστηκε από προσώπου γης και εμφανίστηκε ξανά μόλις ελιώσαν τα χιόνια για να εγκαινιάσει για δεύτερη φορά ένα γυμναστήριο της Ολυμπιάδας στο Γαλάται. Οσο για τη Βάσω, έκανε μια-δυο μικροεμφανίσεις και εξαφανίστηκε κι αυτή, αφήνοντας εκαποντάδες ανθρώπους εγκλωβισμένους στα χιόνια

Θεωρούμε ότι θα υποτί-

λίγα χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα και χιλιάδες άλλους χωρίς ρεύμα επί διήμερο.

Η «ισχυρή Ελλάδα» των εκουγχρονιστών παρέδωσε και πάλι το πνεύμα στο πρώτο φύσημα του αγέρα. Μια χιονοθύελλα, που είχε προβλεφθεί με ακρίβεια από την ΕΜΥ ακόμα και ως προς το χρόνο εκδήλωσής της, αποκάλυψε για μια ακόμα φορά το κράτος της βιτρίνας, της αρπαχτής και της κοινωνικής αναληγούσας.

Η κυβέρνηση κρύφτηκε για να μην την πάρουν τα σκάρια (είναι και η προεκλογική περίοδος στη μέση) και ανέθεσε στα παπαγαλάκια της να ψάλλουν το γνωστό τροπάρι: είχαμε ακραία καιρικά φαινόμενα - τα περιμένουμε όλα από το κράτος - φτάμε κι εμείς που δεν ακούμε τις οδηγίες των αρχών - δε μπορούμε να έχουμε μηχανήματα που θα μας χρειαστούν μια φορά στα δύο χρόνια κ.λπ. κ.λπ.

Οταν δε προέκυπταν προγματικά στοιχεία για τις ευθύνες της κυβέρνησης και του κρατικού μηχανισμού που διευθύνει, έβαλαν μπροστά μια ψευδολογία που θα τη ζήλευαν ακόμα και οι προπαγανδιστές της χούντας. Θεωρούμε ότι θα υποτί-

μούσαμε τη νοημοσύνη των αναγνωστών μας αν αρχίζαμε να επιχειρήματολογούμε ενάντια σ' αυτά που διέδιναν τα κυβερνητικά παπαγαλάκια. Είναι ζήτημα κοινής λογικής να καταλάβουμε ότι κανένα ακραίο καιρικό φαινόμενο δεν είχαμε κι ότι θα μπορούσε να υπάρξει στοιχειώδης πρόνοια του κρατικού μηχανισμού ώστε να μην υπάρξει το χάλι που υπήρξε. Το ότι δεν υπήρξε αυτή η στοιχειώδης πρόνοια δεν οφείλεται μόνο ούτε κυρίως στο γραφειοκρατικό μπάχαλο, αλλά στη μη διάθεση κονδυλίων για τη συγκρότηση και λειτουργία ενός μηχανισμού αντιμετώπισης τέτοιων καιρικών φαινομένων.

Θα αναφερθούμε μόνο στο παράδειγμα της ΕΥΔΑΠ, για να αποκαλυφθεί η νοοτροπία με την οποία η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τον ελληνικό λαό. Ολόκληρες περιοχές της Αθήνας έμειναν χωρίς νερό και η Βάσω μαζί με τον πρόεδρο της ΕΥΔΑΠ Ε. Τζέλλα (αλήθεια, πόσα εκαπομένυρια τσιμπάει το μήνα ο εν λόγω «τεχνοκράτης»;) επιμένουν ότι από τη στιγμή που πήραν το σήμα της ΕΜΥ έθεσαν σε λειτουργία το σύστημα για να καλύψουν κατανάλωση νερού 1.700.000 κυβικά, χωρίς να έχουν ολοκληρωθεί τα έργα, που συνεχίζονται στα δύο μεγάλα διυλιστήρια του λακανοπέδιου (Γαλάτσι και Μενίδι);

Η αλήθεια είναι πως δεν έχαν φροντίσει να καλύψουν την αυξημένη ζήτηση. Δεν πήραν υπόψη τους το προηγούμενο του 2002 και άφησαν τα πάντα στην τύχη τους.

Ανεβοκατεβαίνει βδομάδα με τη βδομάδα και πάντα κυνηγά... το σκορ. Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι οι Μάνος-Ανδριανόπουλος δεν πρόσφεραν απολύτως τίποτα στο ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα, φαίνεται να ενίσχυσαν τις διαρροές προς τα αριστερά (κυρίως προς τον ΣΥΝ).

Κοντολογίς, όσο κι αν προσπαθήσουν με επικοινωνιακά κολπάκια οι Πασόκοι να πείσουν ότι κάνουν δυνατό φίνις και θα κάψουν αυτοί το μήνα, όλα τα δεδομένα δείχνουν ΝΔ. Ακόμα και την αντι-προπαγάνδα για επιστροφή της ΝΔ στην πολιτική Μητσοτάκη φρόντισε να την ακυρώσει μόνο του το ΠΑΣΟΚ με τη μετεγγραφή των δύο φορέων αυτής της πολιτικής.

■ Ψαλίδι

Βασικός αρθρογράφος του «Εθνους» είναι ο Νίκος Τσαγκρής. Και κάθε άλλο παρά αντιπασοκικός. Δεν πολυγονιστάρει, όμως, τα τσαλίμια του Γιωργάκη (για άγνωστους σε μας λόγους). Και λοιπόν; Σιγά που θα κάλωνε ο Μπόμπολας. Αρπαξε το ψαλίδι και τον λογόκρινε. Άλλωστε, ο Γιωργάκης έχει αναπτύξει προνομιακές σχέσεις με την εφημερίδα του μεγαλοεργολάβου. Τέτοιες που δεν έχει ο Σημίτης. Οσο για τον Τσαγκρή, δεν θα πάει χαμένος. Θα βρει κι αυτός τις ισορροπίες του. Επαγγελματίας είναι.

■ Μη Ψαλίδι

Αντίθετα, η κυριακάτικη Λαμπτρακείας, το «Βήμα», δεν λογόκρινε τον οικονομικό της αρθρογράφο ο οποίος έγραψε τα εξής παλαιοπασοκικά: «Οι κ.κ. Μάνος και Ανδριανόπουλος, που ήλθαν στο ΠΑΣΟΚ όχι μόνο για να γίνουν βουλευτές αλλά και υπουργοί ήρθαν, όπως καθαρά το λένε οι ίδιοι και όπως το αποκαλύπτει ο κ. Μίμης Ανδρουλάκης ο οποίος υπερηφανεύεται ότι η «εγκυμοσύνη» κράτησε δύο χρόνια, για να παίξουν ρόλο και δη πρωταγωνιστικό στη διαμόρφωση της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ, στην αλλαγή του προγράμματός του. Το «βρώμικο 89» και το «αντιλοϊκό 1990-93» θα αγωνιστούν για να δικαιωθούν στις θέσεις τους. Θα το επιτρέψει αυτό ο κ. Γ.Α. Παπανδρέου; Ιδιού η Ρόδος, ιδιού και το πήδημα».

Αλήθεια, ποιος ή ποιοι μεγαλοπασούκοι έχουν ανοιχτή γραμμή με τον κ. Νικολάου; Μετά τις εκλογές, που θ' αρχίσει το πανηγύρι, ίσως το μάθουμε.

■ Σταθερός

Ο Μάνος, πάντως, προς θλίψη του Γιωργάκη και της παρέας του, παραμένει σταθερός στις νεοφιλεύθερες απόψεις του. Το τόνισε και σε τηλεοπτική του συνέντευξη. Οταν του θύμισαν παλιότερες δηλώσεις του υπέρ της άρσης της μονιμότητας των δημόσιων υπαλλήλων, υπερθεμάτισε φέρνοντας το παράδειγμα των εκπαιδευτικών. Να αξιολογούνται οι 100 είπε και εκείνος που βγαίνει τελευταίος να απολύεται. Δεν παρέλειψε ακόμα να υπενθυμίσει το γνωστό νεοφιλεύθερο δόγμα: μεταξύ των γιατρών και των ασθενών, μεταξύ των ιπτάμενων φροντιστών και των επιβατών, είμαι πάντα με τους δεύτερους. Σε διωγμό, δη

■ Ολλανδία

Υπό απέλαση 26.000 πρόσφυγες

Νομοσχέδιο που προβλέπει την απέλαση 26.000 πρόσφυγων στα επόμενα τρία χρόνια εγκρίθηκε από την Κάτω Βουλή της Ολλανδίας και αναμένεται να επικυρωθεί τις επόμενες μέρες και από την Ανώ Βουλή.

Το νομοσχέδιο αφορά όλους τους πρόσφυγες που έφτασαν στην Ολλανδία από το 1999 μέχρι τον Απρίλιο του 2001, ζήτησαν πολιτικό άσυλο και δεν κατάφεραν να πάρουν. Πρόκειται για 26.000 ανθρώπους, κυρίως Γιουγκοσλάβους, Ιρακινούς και Αφγανούς, οι οποίοι παραμένουν και εργάζονται στην Ολλανδία, πολλοί από τους οποίους με τις οικογένειές τους. Από το νόμο εξαιρούνται 2.300 περίπου πρόσφυγες, που έφτασαν στην Ολλανδία πριν από το 1999 (δηλαδή παραμένουν στη χώρα περισσότερο από 5 χρόνια) και δεν κατάφεραν να πάρουν πολιτικό άσυλο.

Ο Απρίλιος του 2001 μπαίνει ως όριο, επειδή από τότε τέθηκε σε εφαρμογή ο νέος νόμος για τη μετανάστευση, ο οποίος επέβαλε αυστηρούς περιορισμούς στον αριθμό των νεοεισερχόμενων προσφύγων. Ακόμη πιο σκληρός έγινε ο νόμος μετά τις εκλογές του 2002, στις οποίες το ακροδεξιό κόμμα του διαβόητου για τις ρατσιστικές θέσεις του ενοντίον των μουσουλμάνων και των μεταναστών Πιμ Φόρτιν, που δολοφονήθηκε λίγες μέρες πριν τις εκλογές, πήρε 10% και κατέλαβε τη δεύτερη θέση. Η κεντροδεξιά κυβέρνηση που αναδείχτηκε από τις εκλογές πηγαίνει πιο μακριά ακόμη και από τον φασίστα Πιμ Φόρτιν. Σαν αποτέλεσμα, ο αριθμός των αιτήσεων για τη χορήγηση πολιτικού άσυλου έπεσε από 43.600 το 2000 στις 18.700 το 2002. Παράλληλα άνοιξαν "κέντρα απέλασης", όπου κρατούνται ολόκληρες οικογένειες μέχρι να απελαθούν.

Το νομοσχέδιο που προωθείται έχει προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων. Τα κόμματα της αντιπολίτευσης, το Ολλανδικό Συμβούλιο των Εκκλησιών, μεγάλος αριθμός δημάρχων και τα δύο τρίτα περίπου του πληθυσμού, όπως έδειξε πρόσφατη δημοσκόπηση, το καταδικάζουν, ενώ διάφορες συλλογικότητες μεταναστών και πολιτικών προσφύγων ετοιμάζονται για πιο δυναμικές αντιδράσεις και κινητοποιήσεις τις επόμενες μέρες.

■ Παλαιστίνη

Εξεγείρονται στα μπόκα του Θανάτου

Πάνω από 2.000 ήταν οι Παλαιστίνιοι εργάτες που διαδήλωσαν στο συνοριακό φυλάκιο του Ερέζ την Τρίτη, ενάντια στην καθημερινή ταπείνωσή τους απ' τους ισραηλινούς στρατιώτες στα μπόκα, μια μέρα μετά το θάνατο εργάτη από ασφυξία λόγω συνωστισμού. Το Ερέζ είναι το μοναδικό πέρασμα των Παλαιστίνιων εργατών απ' τη Λωρίδα της Γάζας στο Ισραήλ. Καθημερινά 4.000 εργάτες συνωστίζονται για να περάσουν μήπως και βρουν δουλειά στα ισραηλινά κάτεργα. Επανειλημένα οι ισραηλινοί στρατιώτες τους ταπεινώνουν και τους αφίνουν για ώρες ολόκληρες στημένους στις ουρές, περνώντας τους από εξευτελιστικούς ελέγχους. Ωστού η ογκοκάτηση μετατράπηκε σε οργισμένη πράξη. Οι εποχές του δουλεμπορίου, όταν οι σκλάβοι πέθαιναν από ασφυξία στα αμπάρια των πλοίων, αναβιώνουν στην Παλαιστίνη. Κι η οργή γίνεται δίπλη όταν λίγα χιλιόμετρα παραπέρα κάποιοι έποικοι απολαμβάνουν όλα τα προνόμια και έχουν αδρή στήριξη απ' την κυβέρνηση Σαρόν. Που αποφάσισε να χαρίσει άλλα 20 εκατομμύρια δολάρια για να στηρίξει τους εποικισμούς στη Δυτική Οχθή και τη Λωρίδα της Γάζας, που απ' τη δεύτερη υποτίθεται ότι θα τους εκκενώσει όλους.

■ Αϊτή

Απλώνεται η ένοπλη

Στα δύο έχει κόψει την Αϊτή η ένοπλη εξέγερση που ξεκίνησε στις 5 του Φλεβάρη στην ιστορική πόλη Gonaves, την τέταρτη σε μέγεθος της Αϊτής, στην οποία πριν από 200 χρόνια ανακρύχτηκε η ανεξαρτησία της χώρας, ύστερα από την νικηφόρα επανάσταση των σκλάβων που είχαν μεταφέρει οι γάλλοι αποικιοκράτες από την Αερική εναντίον των γαλλικών στρατευμάτων, και από την οποία ξεκίνησε το 1985 η εξέγερση που

προκάλεσε την πτώση της 29χρονης δικτατορίας της οικογένειας Ντιβαλίε.

Η ένοπλη εξέγερση αποτελεί την κορύφωση του τελευταίου κύματος των μαχητικών διαδηλώσεων χιλιάδων φοιτητών και λαού, που συγκλόνιζαν τη χώρα από τα μέσα του Γενάρη, με αίτημα την παραίτηση του προέδρου Αριστίντ, ο οποίος κατηγορείται ως στυγνός τύραννος και διεφθαρμένος, που κέρδισε με νοθεία στις εκλογές του 2000.

Στις 16 του Φλεβάρη η εξέγερση επεκτάθηκε από το βορρά στην κεντρική Αϊτή με την κατάληψη της στρατηγικής σημασίας πόλης Hinche. Οι αντάρτες επιτέθηκαν στο κτίριο της αστυνομίας και ύστερα από δύωρη σφοδρή ανταλλαγή πυρών, κατά τη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκε ο διοικητής και δύο σωματοφύλακές του, οι υπόλοιποι αστυνομικοί έγκατελείψαν το κτίριο, στο οποίο οι αντάρτες εβαλόντας φωτιά και στη συνέχεια άνοιξαν τη φυλακή της πόλης και απελευθέρωσαν τους κρατούμενους. Μετά την κατάληψη της Hinche οι αντάρτες έχουν επεκτείνει τον έλεγχο τους από το βορρά μέχρι την κεντρική Αϊτή. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι

γραμμές ελέγχουν περισσότερες από 12 πόλεις και ολόκληρη την περιοχή Artibonite, μια πλούσια γεωργική περιφέρεια στην κεντρική Αϊτή, με ένα εκατομμύριο περίπου πληθυσμό.

Ο επόμενος στόχος τους είναι το λιμάνι Cap - Haïtien, η δεύτερη σε μέγεθος πόλη της χώρας, με μισό εκατομμύριο πληθυσμό, όπου άμως, εκτός από τις δυνάμεις της αστυνομίας, θα βρεθούν αντιμέτωποι με τις ένοπλες συμμορίες που χρηματοδοτούνται και υποστηρίζονται από τον Αριστίντ. Οι συμμορίες αυτές τις τελευταίες μέρες έχουν εξαπολύσει στην πόλη αυτή πογκρόμ εναντίον γνωστών οπαδών της αντιπολίτευσης (επιθέσεις, δολοφονίες, πυρπολήσεις κατοικιών), για να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό, ο οποίος στη συντριπτική του πλειοψηφία είναι εναντίον του Αριστίντ. Ας μην ξεχνάμε ότι πίσω από την κοινωνική έκρηξη στην Αϊτή βρίσκεται η ανεργία και η φτώχεια που μαστίζουν το λαό, αφού το 80% των 8 εκατομμυρίων του πληθυσμού είναι άνεργοι και ζουν με λιγότερο από ένα δολάριο την ημέρα.

Ο Αριστίντ, ανίκανος, όπως φαίνεται, να σταματήσει την προελαση των ανταρτών, ζη-

τά απεγνωσμένα βοήθεια από τους αμερικάνους πάτρωνές του, που τον είχαν επαναφέρει στην εξουσία με την προστασία 20.000 αμερικάνων στρατιωτών το 1994, ύστερα από ένα στρατιωτικό πραξικόπετρα της ιταλικής επιτροπής που έχουν μετά την πρώτη νίκη του στην προεδρικές εκλογές. Τώρα άμως τον θεωρούν καμένο χαρτί, γι αυτό απορρίπτουν τις εκκλήσεις του και την ιδέα αστυνομικής ή στρατιωτικής επέμβασης με οποιαδήποτε μορφή και τον πιέζουν να προχωρήσει στην εξέύρεση πολιτικής συμβιβαστικής λύσης με τους αντιπάλους του, πράγμα φυσικά πολύ δύσκολο με το συσχετισμό δυνάμεων που έχει δημιουργηθεί. Την προθυμία της για την αποστολή "ειρηνευτικής" δύναμης εκδίλωσε και η γαλλική κυβέρνηση (η Αϊτή ήταν γαλλική αποικία), με την προϋπόθεση ότι θα σταματήσουν οι εχθροπραξίες.

Κλείνοντας θέλουμε να σημειώσουμε ότι οι πληροφορίες που μεταδίδουν τα διεθνή πρακτορεία, στηρίζεται στην αστυνομία και σε ένοπλες συμμορίες, που έχουν τη βάση τους είτε σε εξαθλιωμένες περιοχές της πρωτεύουσας είτε είναι καθόρα εγκληματικού μαφιόζικου τύπου. Θα μπορέσει με τέτοια ερείσματα να κρατηθεί στην εξουσία; Λίγο απιθανό.

■ Τουρκία

Μαζικές συλλήψεις συγγενών πολιτικών κρατούμενων

130 άτομα, μέλη της οργάνωσης TAYAD (Σύλλογος Οικογενειών των Πολιτικών Κρατούμενων για τη Συμπαράσταση και την Αλληλοβοήθεια) συνέλαβε στις 14 Φλεβάρη το τουρκικό καθεστώς, σε επιχειρήσεις που έγιναν στην Αγκυρα, την Ισταμπούλ, τη Σμύρνη και τη Μέρσιν. Μερικοί από τους συλληφθέντες βα-

σανίστηκαν από την αστυνομία και είναι τραυματίες με σπασμένα χέρια, χτυπήματα στο κεφάλι κ.λπ.

Τα μέλη του TAYAD συνελήφθησαν στη διάρκεια εκδηλώσεων διαμαρτυρίας. Στην Ισταμπούλ και την Αγκυρα την ώρα που πήγαιναν να δώσουν συνεντεύξεις σε πρακτορεία, στη Σμύρνη σε διαδήλωση

στο Εμπορικό Επιμελητήριο και στη Μερσίν στο Σύλλογο Επιχειρηματιών όπου είχαν κρεμάσει πανό που έγραφε «Στις φυλακές έχουν πεθάνει 107 άτομα. Το αικούστατο».

Η «δημοκρατική» κυβέρνηση Ερντογάν συνεχίζει το έργο των προκατόχων της κανονικότατα.

Η δύναμη της Ιρακινής Αντίστασης

«Η επίθεση σε ιρακινό αστυνομικό τμήμα την περασμένη βδομάδα, στην οποία σκοτώθηκαν τουλάχιστον 25 άτομα, φαίνεται να έγινε από Ιρακινούς αντάρτες και όχι από ξένους μαχητές, όπως είχε αναφερθεί πρωτότερα, δήλωσαν χθες οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις. Η εισβολή είναι μια ενδειξη του πόσο ισχυρή έχει γίνει η ιρακινή αντίσταση: μπορεί να κάτσει στο σβέρκο των εκπαιδευμένων απ' τους Αμερικάνους ιρακινών σωμάτων ασφαλείας και να τα νικήσει. Η επίθεση κατά την οποία οι στασιαστές μπούκαραν στο αστυνομικό τμήμα, ενώ ταυτόχρονα καθήλωναν τους ιρακινούς στρατιώτες σε διπλανή βάση, ήταν η πιο σύνθετη και έχει αφήσει άσχημα κλονισμένη την αμερικανική κατοχή... Η αμερικανική στρατιωτική διοίκηση προσπάθησε να αποδώσει την επίθεση σε πρώην αξιωματικούς του στρατού του Σαντάμ, όμως η υποστήριξη της αντίστασης στη Φαλούτζα πηγαίνει πολύ μακρύτερα απ' τα ρετάλια του προηγούμενου καθεστώτος. Σχεδόν ο καθένας μέσα στην πόλη φαίνεται να υποστηρίζει την αντίσταση» (Independent, 17/2/2004).

Όταν μια βρετανική αστική εφημερίδα του κύρους του "Independent" παραδέχεται τέτοια πράγματα, τί απομένει σε μας να συμπληρώσουμε; Να υπογραμμίσουμε ότι η δύναμη της ιρακινής αντίστασης είναι πλέον γεγονός πέραν πάσης αφεβολίας. Η επίθεση του περασμένου Σαββάτου στη Φαλούτζα όχι μόνο εξέπληξε για τη δύναμη της αντίστασης, αλλά απέδειξε ότι

αυτή η αντίσταση δεν είναι εισαγόμενη και έχει βαθιές ρίζες μέσα στον ιρακινό πληθυσμό. Πράγμα που αποδείχτηκε από την σιωπηρή κάλυψη που παρείχαν στους αντάρτες οι μαγαζάτορες της Φαλούτζα, που ήταν ενημερωμένοι έγκαιρα, κλείνοντας τα μαγαζιά τους πριν από την επίθεση, χωρίς να βρεθεί ούτε ένας να καρφώσει απόδημο ποστ στις κατοχικές δυνάμεις ή τους συνεργότες τους. Οταν μάλιστα αυτή η επίθεση γίνεται μερικές μέρες μετά από την απόπειρα δολοφονίας αμερικάνου στρατιωτής -τουλάχιστον τρεις σκοτώθηκαν στις αρχές της βδομάδας- που έφτασαν τους 541 σύμφωνα με τα επίσημα ανακοινωθέντα που αποκρύπτουν την πραγματικότητα σε διπλανή στήλη.

Αυτές ήταν οι κυριότερες επιχειρήσεις του αντάρτικου που ταυτόχρονα συνεχίζει τις μικρότερης κλίμακας καθημερινές επιθέσεις του, αυξάνοντας μέρα με τη μέρα τους νεκρούς αμερικάνους στρατιώτες -τουλάχιστον τρεις σκοτώθηκαν στις αρχές της βδομάδας- που έφτασαν τους 541 σύμφωνα με τα επίσημα ανακοινωθέντα που αποκρύπτουν την πραγματικότητα σε διπλανή στήλη.

Ολα αυτά κάνουν τους Αμερικάνους να αναζητούν τρόπους να απεμπλακούν. Πώς όμως θα το πετύχουν χωρίς να θέσουν σε κίνδυνο το λόγο που κάνανε αυτό τον πόλεμο, την πολιτική και οικονομική τους κυριαρχία στη χώρα και κατ' επέκταση στη Μέση Ανατολή, αυτό είναι ένα ζήτημα

ήθηκε από δύο παγιδευμένα με εκρηκτικά οχήματα, το ένα από τα οποία κατόρθωσε να εμβολίσει το φράκτη της βάσης και να εκραγεί με αποτέλεσμα το θάνατο 11 Ιρακινών και τον τραυματισμό 44 Ιρακινών και 58 κατοχικών στρατιώτων και τη μερική καταστροφή των γειτονικών κτηρίων.

Αυτή την κατάσταση αναμένεται να αποτυπώσει και ο ΟΗΕ στην έκθεσή του που τη στιγμή που θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές θα έχει πιθανότα δημοσιοποιηθεί. Οι μέχρι στιγμής πληροφορίες, πάντως, αναφέρουν ότι η έκθεση του ΟΗΕ θα αποκλείει τόσο τη δυνατότητα γενικών εκλογών μέχρι τις 30 Ιουνίου όσο και τη δυνατότητα επιλογής νέας κυβέρνησης από περιφερειακά επαρχιακά συμβούλια σύμφωνα με το αμερικανικό σχέδιο. Οι τι και να προτείνει, όμως, ο ΟΗΕ δεν έχει καμία απολύτως πρακτική σημασία από τη στιγμή που οι λογαριασμοί γίνονται χωρίς τον ξενοδόχο. Γιατί είναι η ιρακινή αντίσταση που θα έχει τον τελευταίο λόγο.

Παρά την αστυνομική τρομοκρατία, οι ιρακινοί προηγούμενη βδομάδα αντιμετώπισε τους ναυτεργάτες με... στρατιωτικά μέσα, οι ναυτεργάτες της κρατικής ναυτηριας επισκευαστικής βιομηχανίας Ιζάρ, συνεχίζουν τον αγώνα για αυξήσεις στους πεντηρούς μισθούς τους. Ενα αγώνα που έχει ξεφύγει από τα "καθιερωμένα" πλαίσια της αστικής νομιμότητας και παίρνει όλο και πιο βίαιο χαρακτήρα. Η μοχλητική διαδήλωση της περασμένης Τρίτης 17 Φλεβάρη στη Σεβίλη, όταν εκατοντάδες εργάτες έστησαν οδοφράγματα, πέταξαν πέτρες και αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς στους αστυνομικούς που απόπλησαν με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες, είχε σαν αποτέλεσμα 38 εργάτες και 12 μπάτους τραυματίες. Δύο μάλιστα από τους εργάτες τραυματίστηκαν από πλαστική σφαίρα στα μάτια και ένας στα γεννητικά όργανα.

Μεγάλες διαδηλώσεις όμως έγιναν και στην γειτονική πόλη Κάντιθ και στη Λα-

κορούνια. Η Ιζάρ, που αποτελεί και τη μοναδική μεγάλη ναυπηγεστικευαστική βιομηχανία, με 11.000 άτομα μόνιμο προσωπικό, αφείται να δώσει αυξήσεις της τάξης καν του 7% που ζητάνε οι εργάτες! Σημάδια των καιρών, σε μια περίοδο που η καταιγίδα της κρίσης είναι ακόμα στο ξεκίνημά της. Ομως οι Ισπανοί εργάτες δίνουν το παράδειγμα. Γιατί οι πραγματικές λύσεις δίνονται πάντα στους δρόμους.

■ Καταγράφουν μόνο τους μισούς νεκρούς οι Αμερικάνοι

1200 και όχι 540 οι νεκροί

Δεν μας εξέτληξε καθόλου Δη αποκάλυψη από δυτικό ερευνητή, ότι οι Αμερικάνοι αποκρύπτουν τις απώλειες τους στο Ιράκ. Έχουν κάθε λόγο να το κάνουν (άλλωστε ποιος τους ελέγχει;) βλέποντας το κύρος της "υπερδύναμης" να καταποντίζεται απ' τη σταθερότητα και τη δυναμικότητα της ιρακινής αντίστασης.

Στη συνέχεια, αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα απ' την έκθεση ενός ανεξάρτητου δυτικού ερευνητή (μπορεί ο καθένας να την αναζητήσει στο διαδίκτυο, στη διεύθυνση <http://joevialls.altermedia.info/yoursen.html>) που δείχνει με ποιο τρόπο ο Λευκός Όίκος και τα πληρωμένα ΜΜΕ κρύβουν την αλήθεια απ' τον αμερικανικό λαό. Εχει ιδιαίτερη αξία αυτή η έκθεση, σε μια περίοδο που το θέμα τείνει να κουκουλωθεί απ' την κυριαρχητική προπαγάνδα που παρουσιάζει αποσπασματικά τόσο την ιρακινή αντίσταση όσο και τα ζόρια που αντιμετωπίζουν οι κατακτητές. Ας δώσουμε όμως το λόγο στον Joe Vialls:

«Σύμφωνα με καλά πληροφορημένες πηγές από το Πεντάγωνο, ο Λευκός Όίκος και τα συνεργαζόμενα ΜΜΕ αναφέρουν λιγότερους απ' τους μισούς θανάτους αμερικάνων στρατιωτών στο Ιράκ απ' αυτούς που γίνονται στην πραγματικότητα. Μέχρι τις 3 Φλεβάρη 2004, ο "επίσημος" αριθμός (σ.σ. των νεκρών) που παρουσιάστηκε στα ΜΜΕ ήταν 528, ενώ ο πραγματικός αριθμός τα μεσάνυκτα της ίδιας μέρας ήταν 1.188. Αυτή η εγκληματική ασυμφωνία στους αριθμούς των απωλειών δεν οφείλεται σε λάθος των στρατιωτικών που βρίσκονται στο έδαφος του Ιράκ, αλλά στους διεφθαρμένους πολίτες στο Πεντάγωνο, που δουλεύουν με την Πολ. Γουλφοβίτς Α.Ε. Αξιωματούχος του Πενταγώνου που εξήγησε κάπως έτσι:

«Έαν ένας στρατιώτης διαμελιστεί πλήρως από μία βόμβα, τότε είναι νεκρός. Παρομοίως, εάν ένας στρατιώτης χτυπηθεί από ριπή πολυβόλου, είναι επισήμης νεκρός. Τα προβλήματα αρχίζουν όταν οι εργάτες! Σημάδια των καιρών, σε μια περίοδο που η καταιγίδα της κρίσης είναι ακόμα στο ξεκίνημά της. Ομως οι Ισπανοί εργάτες δίνουν το παράδειγμα. Γιατί είναι η ιρακινή αντίσταση που έχει τον τελευταίο λόγο.

Στη συνέχεια, το κείμενο αναφέρει την ασυμφωνία δύναμης πρόστιτης στην πρόσφατη διπλή βομβιστική επίθεση στα γραφεία των μεγαλύτερων κουρδικών κομμάτων που συνεργάζονται με τους Αμερικάνους. Ενός απ' το BBC που ανέφερε ότι οι νεκροί ήταν 101 και ενός απ' το Πακιστάν που μιλούσε για 400. Μιλάμε για νοιύμερα που δεν συμπίπτουν με τίποτα. Ταυτόχρονα, το κείμενο κάνει λόγο για 15.000 αμερικάνους τραυματίες που ο Γουλφοβίτς αποκρύπτει πεισματικά. Ουσί ομως κι αν προσπαθήσουν να κρύψουν την αλήθεια, κάποια απογειώνεται στην πρόσφατη διπλή βομβιστική επίθεση στα γραφεία της παραπληροφόρησης και θα αποκαλυφθεί όπως ακριβώς στο Βιετνάμ που ακόμα αποτελεί μια απ' τις μεγαλύτερες πληγές της αμερικανικής "υπερδύναμης".

Μαχητική αντίσταση των Ισπανών ναυτεργατών

Ραντεβού στις 8 του Μάρτη

Τα γκάλοπ μας τελείωσαν από χθες. Τώρα περιμένουμε τα «ντιμπέιτ». Για να βγουν την άλλη μέρα οι «ειδικοί αναλυτές» από τις εφημερίδες και τα ραδιοκάναλα και να κάνουν τις «εκτιμήσεις» τους για το ποιος κέρδισε, το κασκόλ ή τη γραβάτα.

Δυο βδομάδες έμειναν ακόμη και στη διάρκειά τους οι μοντέρνοι Μαυρογιαλούροι θα παίζουν τα ρέστα τους. Θα σφίξουν χέρια, θα φιλήσουν μάγουλα, θα χτυπήσουν πλάτες, θα τάξουν δουλειές στους ανέργους, αυξήσεις στις συντάξεις, λαμπερά πτυχία στους νέους, επιδόματα στα όταν με ειδικές ανάγκες. Θα κάνουν τα πάντα για να πείσουν πως έχουν γίνει άλλοι άνθρωποι. Οι μνήμες πρέπει να σβιστούν και η ελπίδα ν' ανθίσει πάνω σ' ένα βούρκο γεμάτο από ψέματα, όπως φυτρώνουν τα νουύφαρα μέσα σ' ένα έλος.

Εμείς τώρα τί να πούμε; Οτι όλο αυτό το «πανηγύρι της δημοκρατίας» είναι μια απάτη; Η πλειοψηφία αυτών που θα πάνε να ψηφίσουν, ειδικά σ' αυτές τις εκλογές, δεν έχει διαφορετική γνώμη. Μάλλον ανοιχτές θύρες παραβιάζουμε. Η ελπίδα είναι πολύ αμυδρή και για λίγους. Οι πολλοί πάνε απλά επειδή «πρέπει» να πάνε, επειδή θεωρούν ότι η ψήφος είναι το μοναδικό προνόμιο που έχουν σ' αυτή την κοινωνία, επειδή πιστεύουν ότι μπορούν έστω να τιμωρήσουν κάποιους ή να επιβραβεύσουν κάποιους άλλους.

Εμείς, πάντως, λέμε να μην πάμε στο ραντεβού με την κάλπη στις 7 Μάρτη. Να μην επικυρώσουμε καν τη διαδικασία μ' ένα άκυρο. Νομίζουμε ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για να διαμαρτυρηθούμε, να καταγγείλουμε, να εκφράσουμε τη δική μας δέσμευση. Σας καλούμε να κάνετε κι εσείς το ίδιο. Οχι επειδή είναι προτιμότερος ένας περίπατος στο πάρκο από μια βόλτα στο εκλογικό τμήμα, αλλά επειδή η βόλτα στο εκλογικό τμήμα είναι πολιτικά ανθυγεινή, αφού δεν επιπρέπει τις εξελίξεις, αλλά απλά επικυρώνει μια προαποφασισμένη πορεία.

Κάποιοι χαρακτηρίζουν πονηρούτσικα την ΑΠΟΧΗ ως εκδήλωση πολιτικής αδιαφορίας. Μπορεί να είναι και τέτοια. Δεν έχει, όμως, το ίδιο ακριβώς πολιτικό περιεχόμενο η ψήφος στα κόμματα εξουσίας υπό τις παρούσες συνθήκες ή η ψήφος σε ψηφοδέλτια που προβάλλονται ως αγωνιστικά, η οποία δίνεται απλά «για τη σωτηρία της ψυχής», χωρίς να αντιστοιχείται με αγωνιστική δράση;

Η αποχή ως πολιτική πράξη έχει νόημα και όταν είναι απλώς διαμαρτυρία. Καταξιώνεται πολιτικά όταν είναι πάνω απ' όλα πράξη δέσμευσης, ανάλογη ευθύνης για τα «μετά τις εκλογές». Το δικό μας ραντεβού είναι στις 8 του Μάρτη. Είναι το ίδιο ραντεβού κάθε μέρα κι όχι μια μέρα κάθε τέσσερα χρόνια. Είναι το ραντεβού της αναζήτησης, της συζήτησης, της συναπόφασης, της πολιτικής πράξης. Σ' όλα τα μέτωπα των ταξικών και κοινωνικών αγώνων. Για τη στήριξη των αγώνων που ξεσπούν και για την ωρίμανση και την πυροδότηση νέων. Για να χτιστεί βήμα-βήμα ένα πραγματικό κι όχι φανταστικό κίνημα ανατροπής και ελπίδας.

■ Γύφτικο παζάρι (1)

Μας έχουν πρήξει με τα περί ιδεολογικών και πολιτικών προσεγγίσεων, συνεργασιών και τα υπόλοιπα, ενώ τα πράγματα με τις προσχωρίσεις των Μάνου-Ανδριανόπουλου στο ΠΑΣΟΚ είναι πολύ πιο απλά. Οι δυο αυτοί τύποι δεν έχουν μηχανισμό εκλογής και παζάρευαν με τη ΝΔ ζητώντας εκλόγιμες δέσεις στο ψηφοδέλτιο επικρατείας. Ο Καραμανής τους έκουψε τη φόρα και τους είπε να διαλέξουν όποια εκλογική περιφέρεια δέλουν για να διεκδικήσουν την εκλογή τους με σταυρό. Εκεί το παζάρι κώλωσε και τότε μπήκε στη μέση ο Γιωργάκης που τους έδωσε την εύκολη εκλογή χωρίς σταυρό. Και πήγαν στο ΠΑΣΟΚ. Τότε παρενέβη ο Λαλιώτης -που κατάλαβε αμέσως ότι δα έχουν προβλήματα στον κόσμο μ' αυτούς τους δύο- και ζήτησε να μπουν και οι Δαμανάκη-Ανδρουλάκης για να εξισορροπήσουν κάπως οι εντυπώσεις σε επικοινωνιακό επίπεδο. Οι μεγάλες ιδέες και τα ηχηρά επίθετα είναι απλώς το κουτόχορτο για τους (όποιους) αφελείς ψηφοφόρους.

■ Γύφτικο παζάρι (2)

Για να λέμε του στραβού το δίκιο, σε κάποιο βαθμό ο Καραμανής έσπρωξε τους Μάνο-Ανδριανόπουλο προς το ΠΑΣΟΚ. Η ΝΔ δεν είχε να κερδίσει και πολλά από αυτούς, αφού ήταν ταυτισμένοι με την πιο σκληρή και ανάλγητη νεοφιλεύθερη πολιτική. Αντίθετα, με τον Σαμαρά χειρίστηκε αλλιώς τα πράγματα. Εκλεισε μαζί του συμφωνία να τον στείλει στην ευρωβουλή, αν η ΝΔ κερδίσει τις εκλογές της 7ης Μάρτη (αν δεν τις κερδίσει, ο Καραμανής μάλλον δα πρέπει να δεωρείται τελειωμένος). Ετσι, ο Σαμαράς αρνήθηκε την πρόταση του Γιωργάκη (ο ίδιος αποκάλυψε στην «Ελευθεροτυπία» της περισσότερης Κυριακής ότι του έγινε τέτοια πρόταση) και προτίμησε να περιμένει μερικούς μήνες ακόμη για να ξαναμπεί στην πολιτική από τη μεριά των νικητών και όχι από τη μεριά των ηττημένων. Ο δε Καραμανής έχει τη στήριξη ενός πολιτικού που έχει κάποια λαϊκή αίγλη, πράγμα που δεν ισχύει για τους Μάνο-Ανδριανό-

πουλού.

■ Πλήρης σύγχιση

Είχε δεν είχε, τους μπέρδεψε και πάλι όλους τους μεγαλοπασόκους ο Γιωργάκης. Τα μεν πολιτικά στελέχη αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν με μια επιλογή για την οποία δεν είχαν ερωτηθεί, οι δε αρδογράφοι αναγκάστηκαν να μπουν σε μια διαδικασία αναζήτησης επιχειρημάτων. Μια εικόνα πλήρους σύγχισης απλώδηκε στο δυναμικό του ΠΑΣΟΚ.

Ενώ δα έπρεπε να περάσουν στην αντεπίθεση για να εκμεταλλευτούν τη μεγάλη πολιτική κίνηση, αυτοί είναι αναγκασμένοι να απολογούνται και να εξηγούν. Να απολογούνται για την πρόσληψη των πρωταγωνιστών του «βρόμικου '89» και να εξηγούν πώς οι νεοφιλεύθεροι δε δα νοδεύσουν τη σοσιαλιστική φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ. Τότε τί την ήδελαν τη συγκεκριμένη πολιτική κίνηση, αν δε μπορούσε να τους δώσει αέρα αντεπίθεσης; Ελα ντε!

■ Χατζηαβάτης...

«Πάντα στη ζωή μου την πάτω από ψηλούς. Στο παρελθόν τράβηξα με τον Μίκη Θεοδωράκη και τον Χαρίλαο Φλωράκη και τώρα με τον Παπανδρέου». Τάδε έφη Μήμης Ανδρουλάκης σε μια ακόμη επίδειξη του φτηνού του χιούμορ («Βήμα της Κυριακής», 15.2.04). Μόνο

λεύθερος βενιζελισμός με την Αριστερά. Η μοναδική στιγμή ήταν βενιζέλος-Γληνός, όταν ανέμεσε στον τελευταίο την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση». Αν ήταν στοιχειώδης μορφωμένος στα ζητήματα της πολιτικής ιστορίας της σύγχρονης Ελλάδας, δα γνώριζε ότι ο Δημήτρης Γληνός που στις αρχές του εικοστού αιώνα συνεργάστηκε με τον Βενιζέλο στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, δεν ήταν στέλεχος του κομμουνιστικού κινήματος. Ήταν ένας φωτισμένος αιστός διανοού-

■ Αποκαλυπτήρια

Στο τελευταίο τεύχος του «Αντί», ο καδηγητής του Πανεπιστημίου Πατρών Χρ. Γούδης αναφέρεται σε συνομίλια που είχε στις 8 Φλεβάρη με τον Α. Ανδριανόπουλο και του αποδίδει τα εξής: «Εμείς (σ.α. Ανδριανόπουλος και Μάνος) δεν αλλάζουμε απόψεις. Εκφράζουμε τον νεοφιλεύθερο μορφισμό και δεν πρόκειται να αλλάξουμε τις δέσεις μας. Ο Παπανδρέου στο στενό του επιτελείο έχει δικούς μας. Ο Γερουσιανός είναι του Μάνου. Αν ο Παπανδρέου δέλει πράγματι (όπως λέει) να βοηθήσουμε να σαρώσει πάλι αυτή τη σοσιαλιστική υπανάπτυξη του ΠΑΣΟΚ και να τους πετάξει όλους έξω φτιάχνοντας κάτι διαφορετικό, τότε μπορεί να φτιάξουμε ένα φιλελεύθερο κόμμα και να συνεργαστούμε μαζί του για να τον βοηθήσουμε. Πάντως, δεν ξέρω αν δα το κάνει, πού δα βρει τη δύναμη - είναι βραχυκυλωμένος και κινδυνεύει να τον φάνε». Και κλάμα τα Πασόκια...

Ευτυχώς γι' αυτούς που το «Αντί» δεν έχει μεγάλη κυκλοφορία, ενώ οι φιλοκυβερνητικές φυλάδες έκαναν το παπί και έθαψαν αυτή την τόσο αποκαλυπτική δήλωση.

μενος, δημοτικιστής, πατριώτης, με κοινωνικές ευαισθησίες. Η εμπειρία αυτής της πολιτικής συνεργασίας στάθμευε καδοριστική για τη μετέπειτα εξέλιξή του. Είδε την προδοσία της αστικής τάξης, την πλήρη αντιδραστικοποίησή της, την εχδρότητά της προς το λαό και οδηγήθηκε σε μια προσωπική αναζήτηση που τον έφερε κοντά στο μαρξισμό και το κομμουνιστικό κίνημα, για να γίνει στη συνέχεια ο Γληνός που όλοι γνωρίζουμε, ο Γληνός της κομμουνιστικής δράσης, της εξορίας, της έσχατης φτώχειας, των μεγάλων αγώνων.

Οσο για το βενιζέλισμό, συνδέθηκε όντως με την Αριστερά. Οχι με τον τρόπο που θα ήθελε ο Ανδρουλάκης, αλλά με κάποιον άλλο: ήταν ο Βενιζέλος που δέσποισε το ιδιώνυμο και άνοιξε για πρώτη φορά τις εξορίες για τους κομμουνιστές.

■ Ποιος ψεύδεται;

Σε ρεπορτάζ της Μαρίνας Μάνη στην «Κυριακάτικη Ελευθερουτίπια» διαβάσαμε ότι στελέχη του Περισσού αναφέρονται στη μη υποψηφιότητα του πανεπιστημιακού Γ. Ρούσση και την αποδίδουν στο ότι «δεν κρίθηκε ακόμα συγχωρητέα» η αποχώρηση «με την ομάδα Γράφων». Δεν γνωρίζουμε αν τα εντός εισαγωγικών αποτελούν όντως δηλώσεις στελεχών του Περισσού ή αποκυήματα της φαντασίας της δημοσιογράφου. Ξέρουμε, όμως, πως δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Γιατί ο Γ. Ρούσσης ήταν υποψήφιος του Περισσού στις εκλογές του 2000, επομένως τα περί «μη συγχωρήσεως ακόμη» δεν ισχύουν. Ξέρουμε, ακόμη, πως ο Γ. Ρούσσης έχει στελεχεί εδώ και περίπου δυο μήνες ένα άρδρο στο «Ριζοσπάστη» στο οποίο εκδέτει επτά λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να είναι ξανά υποψήφιος. Άρδρο που ακόμα δεν έχει δει το φως της δημοσιότητας (και δεν πρόκειται να το δει προεκλογικά, όσο κι αν επιμένει ο Ρούσσης). Αυτά, για να μη γίνονται παιχνίδια με ονόματα, ένθεν και ένθεν.

■ Δίπορτο

Ο Δημαράς εγκατέλειψε το ΔΗΚΚΙ και προσχώρησε στο ΠΑΣΟΚ, όμως δεν εγκαταλείπει την έδρα στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας, που κέρδισε ως υποψήφιος του ΔΗΚΚΙ. Τί κι αν τον καταγγέλλουν οι συνυποψήφιοι του στο δημοτικό συνδυασμό για «καταδικαστέα και απαράδεκτη πράξη σφετερισμού ψήφων»; Ο Γιαννάκης το 'χει δίπορτο. Αν δε μπει στη Βουλή, έχει καθατζωμένη τη δέση στο Δήμο. Η πλάκα είναι πως μοστράρεται ως υπόδειγμα πολιτικής ηθικής (αξιοποιώντας τα «κονέ» που έχει στο χώρο των ΜΜΕ).

■ Ντροπούλες

Η ΚΟΕ (ηρώην Α/συνέχεια) διαπιστώνει ότι «υπάρχουν μικροκομματικές και προσωπικές σκοπιμότητες των ηγεσιών του ΚΚΕ και του ΣΥΝ και πολιτική μωαπία» (αμάν, παιδιά, μην τους κάνετε τόσο συντριπτική κριτική). Παρά ταύτα καλεί σε υπερψήφιση του ψηφοδέλτιου του ΣΥΡΙΖΑ, «στο οποίο δα μπορούσε να συμμετέχει, αν δεν ταυτίζονταν τόσο με αντιλήψεις και πρακτικές της μίας από τις δύο παρατάξεις της επίσημης Αριστεράς». Εντάξει, το πιάσαμε το υπονοούμενο: ψηφίζουμε ΣΥΡΙΖΑ... χωρίς αυταπάτες (και με ντροπούλες).

■ Μετρητές κουκιών

«Μας ενδιαφέρει το εκλογικό αποτέλεσμα;» ήταν το ερώτημα που ετέθη στο «έκτακτο πανελλαδικό σώμα» του ΝΑΡ. «Ναι, μας ενδιαφέρει, όπως μας ενδιαφέρει σε έναν φοιτητικό σύλλογο, σε ένα δήμο, στο ΤΕΕ και το ΓΕΩΤΕΕ», ήταν η απάντηση που δόθηκε. Και για να μην υπάρχουν παρανοήσεις σχετικά με το πού εστιάζεται το ενδιαφέρον, η απάντηση αποσαφήνιστηκε ακόμα περισσότερο: «Το ΝΑΡ βάζει και εκλογικό στόχο και αυτός είναι να ξεπεράσουμε το αποτέλεσμα των περασμένων εκλογών». Το βράδυ της 7ης Μαρτίου, λοιπόν, η «ριζοσπαστική αριστερά» δα μετράει κουκιά για να κρίνει την επιτυχία ή αποτυχία του εγχειρήματός της.

■ Φοβάται

Θεματικά δέλει να είναι τα debates ο Γιωργάκης. Λογικόν. Το παιδί είναι όσχετο και φοβάται ότι ο δάμαλος θα τον κάνει με τα κρεμμυδάκια. Επιλέγει, λοιπόν, δεματικές ενότητες, για να του κάνουν τη σχετική προπόνηση οι δικοί του. Ενώ σε μια αντιπαράθεση εφ' όλης της ύλης δεν ξέρει τι ερώτηση μπορεί να βγάλουν από το μανίκι οι δεξιοί δημοσιογράφοι. Άλλωστε, έχει το προηγούμενο της δικής του συνέντευξης σε πέντε διευδυντές εφημερίδων, κατά την οποία δε μπορούσε να απαντήσει ακόμα και στις ερωτήσεις του Φυντανίδη, που δεν ήταν δα και «δανάσιμες».

Mια ιδιόμορφη παγωνιά σκεπτάζει το μεκλογικό σώμα. Θα λέγαμε και μια ιδιόμορφη ομήλη, αλλά οι εταιρίες μετρήσεων -χωρίς να είναι απαλλαγμένες προθέσεων, κάθε άλλο- μπορούν κάπως να βλέπουν τις τάσεις του τοπίου. 30 χρόνια και κάτι μετά την πτώση της χρονιάς και την αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας, το αστικό πολιτικό σκηνικό αναζητάει την αυριανή του μέρα, αφού ο κύκλος της μεταπολίτευσης τελείωσε οριστικά. Την «αναζητάει» διαμοιράζοντας τα ιμάτια της δύναμης, της δόξας, της εξουσίας, του χρήματος, όπως αυτά θα μοιραστούν ανάλογα με το αποτέλεσμα της 7ης Μαρτίου.

Ολόκληρη συζήτηση έχει ανοίξει για το αν το τέλος των κομμάτων, όπως τα γνωρίσαμε μέχρι τώρα, σηματοδοτεί το πέρασμα στην εποχή του αμερικανικού πολιτικού μοντέλου. Οπου η πολιτική, όπως και η ζωή, είναι σαν τα Μακ Ντόναλντς. Σερβίρουν γρήγορο, φτηνό και πλαστικό φαγητό. Τί δηλαδή, ήταν καλύτερα τα αρχηγικά κόμματα, με τις ίντριγκες, τις συνωμοσίες, τα ρουστέπια, τους αρχηγούς, τους οπλαρχηγούς, τους στρατηγούς και τους λοχαρχούς; Πιο δημοκρατικό τους φαίνεται

νουν όσο διανύουμε τον τελευταίο γύρο.

Ακόμα και αυτοί από τους ανθρώπους του μόχθου που χειροκροτούν αισθάνονται για πρώτη φορά τόση «σιγουριά» ότι τα χειροκροτήματά τους δύσκολα θα πάσουν τόπο. Πώς να το κάνουμε, ακόμα και αυτός που φωνάζει, μετά τις μεταγραφές Μάνου και Ανδριανόπουλου, «ο λαός δε ξεχνά τι σημαίνει δεξιά», όταν γυρίσει σπίτι του θα σκεφτεί: μαλακίες φώναζα, αλλά δε βριέσαι, κάτι μπορεί να ψιλοτσιμπίσω για ίδιον όφελος. Και θα γυρίσει πλευρό ή θα κάνει ζάπινγκ μπας και βρει κανένα έργο της προκοπής.

Η ξεφτίλη της αστικής πολιτικής αμβλύνει ακόμα περισσότερο τις προσδοκίες του μεγαλύτερου κομματίου της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Μεγάλα τα προβλήματα, λίγες οι αντιδράσεις. Μεγάλες οι δυνατότητες, ελάχιστα τα οράματα. Μικρές προσδοκίες. Πλαγμένες οι καρδιές και τα μυαλά. Ομηλώδες το τοπίο.

Κάπως έτσι διαμορφώνονται τα διλήμματα. Να τιμωρήσω τους κυβερνώντες για τη ζωή που περνάω ή να τους ψηφίσω ελπίζοντας ότι κάτι θα κάνουν για μένα; Θα πάω να ψηφίσω, έλεγε ένας νέος εργαζόμενος. Ισως έτσι ανανεωθεί η σύμβαση που

όλο της το μεγαλείο. Και μάλιστα, τροφοδοτεί με αριστερό άλλοθι όσους θα πάνε «αγωνιστικά» στον περίπατο της 7ης Μαρτίου.

Δεν διαβάζονται ευχάριστα όλα αυτά. Ομως οι ανάγκες του νέου κινήματος, που θα γεννηθεί μέσα από αυτούς τους εργαζόμενους που περιφέρονται σαν πρόβατα επί σφραγίδας από τον καναπέ στην κάλπη, απαιτεί συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης. Που έλεγε κάποιος κάποτε και του 'χαμε κολλήσει το παρατούικι «συγκεκριμένο». Απαιτεί όμως να 'ναι ψηλά οι σημαίες, τα ορόματα, οι στόχοι, οι ουτοπίες -ακόμα και οι ουτοπίες, γιατί όχι;- της κοινωνικής απελευθέρωσης. Σταθερά απέναντι από τις πλαστικές λογικές του μικρότερου κακού. Οχι στο δικό του κόσμο. Οχι στη θαλπωρή ενός δικού τους περίεργου καναπέ. Άλλα μέσα στην παγωνιά και την ομήλη του τοπίου. Χωρίς

Μεγάλες προσδοκίες

να ψηφίζεις κάνοντας τον υγιεινό περίπατο, όπως εύστοχα έγραψε ο αρχισυντάκτης.

Απίθανες οι πληρωμένες πουτώνες της αστικής πολιτικής, προς εύρεσην επιχειρημάτων δί' ίδιον όφελος. Αυτό που χτες αποθέων, σήμερα το βρίσκουν αντιδραστικό. (Ξαφνικά έχουν δίκιο, δεν ήταν αντιδραστικότατο). Για να προτείνουν τί: Την αποθέωση της αντιδραστικότητας, στολισμένη με τα δικαία στολίδια. Τη δήθεν ενεργό συμμετοχή του πολίτη στις αποφάσεις, τη δήθεν δυνατότητα του πολίτη να αποφασίζει για περισσότερα πράγματα απ' όσα σήμερα. Τα γνωστά αγαπητούρικα, ξενέρωτα, εκλογικά παραμύθια.

Θα περίμενε κανείς ότι τα πράγματα θα ήταν καθαρότερα.

Τα οικονομικά δεδομένα που διαμορφώνουν τη ζωή των τάξεων και των στρωμάτων είναι λίγο πολύ γνωστά. Δεν αμφισβητούνται από κανένα αυτά καθεστώτα. Δεν έχει σημασία πως ο κάθε επικυριάρχος, ο κάθε βολεμένος για το συμφέρον του τα δικαιολογεί και τα εξηγεί. Η οικονομική κρίση τσακίζει κόκκαλα. Τα λαϊκά στρώματα, η εργατική τάξη, έχουν μπει στην πιο βαθιά δίνη. Το μέλλον προδιαγράφεται σκληρότερο. Ολοι το διαστήμανται, όλοι με βάση αυτό προσπαθούν να προγραμματίσουν τη ζωή τους.

Από την άλλη, η ισχυροποίηση των ισχυρών, ο επιπλέον πλούτισμός των υπερπλούσιων θεωρείται σ

■ Kai με δικαστική βούλα

Αποκαλύπτεται Ιη σκευωρία της

Εντελώς στα μουλωχτά πέρασε η απόφαση του δικαστικού συμβούλου της Θεσσαλονίκης για την υπόθεση των συλληφθέντων στη διάρκεια της διαδήλωσης ενάντια στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, τον Ιούνιο του 2003. Υπόθεση που πολιτογραφήθηκε ως «υπόθεση των 7», αφού τόσοι ήταν οι συλληφθέντες που προφυλακίστηκαν, για να αποφυλακιστούν ύστερα από πολυήμερη απεργία πείνας των 5 από αυτούς (οι 2 ήταν ανήλικοι), που τους οδήγησε ένα σκαλοπάτι πριν από το θάνατο.

Το βούλευμα απάλλαξε από κάθε κατηγορία ορισμένους κατηγορούμενους, μεταξύ των οποίων και τον βρετανό Σάιμον Τσάπτμαν, έναν από τους 7. Μετέτρεψε σε πλημμεληματικό χαρακτήρα τις κατηγορίες για ορισμένους άλλους, μεταξύ των οποίων ένας ακόμη από τους 7, ο Ισπανός Κάρλος Μαρτίν Μαρτίνεθ. Και δέταξε τη συνέχιση της ανάκρισης για τους υπόλοιπους, μεταξύ των οποίων είναι ο Σπύρος Τσίτσας, ο Σουλεϊμάν Ντακαντούκ (Κάστρο) και ο Ισπανός Φερνάντο Πέρες.

Η σκευωρία αρχίζει και αποκαλύπτεται, μολονότι βρισκόμαστε ακόμα μακριά από τη συνολική κατάρρευση της. Πιο χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Σάιμον Τσάπτμαν, που απαλλάχθηκε από κάθε κατηγορία. Είναι ο διαδηλωτής που απαθανατίστηκε από φωτογραφική φακό και τηλεοπτική κάμερα να κακοποιείται από τους μπάτους και στη συνέχεια να του αφαιρούν τη μπλε τσάντα που κουβαλούσε και να την αντικαθιστούν με μία μαύρη που περιείχε μολότοφ. Ο Τσάπτμαν ήταν τυχέρος μέσα στην ατυχία του. Γιατί τα ντοκουμέντα της σκευωρίας σε βάρος του ήταν αικλόνητα και αυτά οδήγησαν στην απαλλαγή του. Ας θυμηθούμε, όμως, τι έλεγαν οι υπεύθυνοι του κράτους για την περίπτωση

του. Ο ίδιος ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γ. Φλωρίδης μαζί με τον αρχηγό της ΕΛΑΣ Φ. Νασιάκο έδωσαν συνέντευξη τύπου, στην οποία ισχυρίστηκαν ότι ο Τσάπτμαν κουβαλούσε δύο τσάντες και πτως δική του ήταν και η μαύρη που του έβαλαν οι μπάτους. Την ίδια ώρα ψηφίζεται και ο εισαγγελέας της Θεσσαλονίκης, στον οποίο ανατέθηκε από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου ή έρευνα σχετικά με τις καταγγελίες που είχαν γίνει και ο οποίος έκανε έρευνα καλώντας μόνο τους μπάτους! Η απόφαση του δικαστικού συμβουλίου έρχεται να διαψεύσει και τους Φλωρίδη-Νασιάκο και την εισαγγελία Θεσσαλονίκης και να κάνει δεκτό αυτό που όλος ο κόσμος είδε να μεταδίδεται (και μάλιστα από το κρατικό κανάλι της ΕΤ-3).

Εμείς ένα μόνο ερώτημα έχουμε να θέσουμε: άραγε μόνο στον Τσάπτμαν έστησαν σκευωρία οι μπάτους; Τους άλλους τους κατηγορούν με προφανεία, οι καταγγελίες των ίδιων των κατηγορούμενων, ότι τους φόρτωσαν με ό,τι υλικό μάζεψαν από το χώρο της περιορισμένης έκτασης και διάρκειας σύγκρουσης αστυνομίας-διαδηλωτών, κατηγορίες που έγιναν από την πρώτη στιγμή μετά τη σύλληψή τους, δεν μετράνε; Οι μαρτυρίες ανθρώπων που ήταν μαζί με τους συλληφθέντες στη διαδήλωση δε μετράνε;

Αυτή η σκευωρία πρέπει να καταρρεύσει τελείως. Και η υπόθεση Τσάπτμαν, το τυχαίο γεγονός της απαθανάτισης της σύλληψής του, πρέπει να γίνει ο μοχλός για την πλήρη κατάρρευση και την οριστική απαλλαγή όλων των συλληφθέντων, που πιάστηκαν από τους μπάτους «από το σωρό», όπως επιβάλλει η τακτική της κατασκευής ενόχων και της επιδείξης καταστατικού έργου, που την έχουμε δει να εφαρμόζεται άπειρες φορές.

■ Κυπριακό

Ο,τι θέλουν οι Αμερικάνοι

«Ελάσ-Τουρκία συμμαχία» γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Κο σχολιάζοντας τις τελευταίες εξελίξεις στο Κυπριακό, που αικόμα δεν είχαν ολοκληρωθεί όταν κλείναμε την ύλη. Νομίζουμε ότι η εκτίμηση επιβεβαιώθηκε. Παπαδόπουλος και Ντενεκτάς έκαναν τα πάντα για να φύγουν από τη Νέα Υόρκη με μια συμφωνία που θα τους άφηνε κάποιο παράθυρο για να μη φτάσουν σε τελική συμφωνία λύσης πριν την 1η Μάιη (ημερομηνία ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ). Διότι και τα δύο μέρη δε γουστάρουν το σχέδιο Ανάν. Το καθένα για τους δικούς του λόγους.

Τα κατάφεραν να ξεφύγουν από τις πιέσεις; Και ναι και όχι, αν και περισσότερο η απάντηση πλησιάζει στο όχι. Διότι οι πιέσεις ήταν τεράστιες και η συμφωνία της Νέας Υόρκης έχει αναγνωρίσει στον Κόρφι Ανάν απόλυτο επιδιαιτητικό ρόλο. Αν οι συνομιλίες δεν καταλήξουν σε συμφωνία, τη συμφωνία θα γράψει μόνος του ο Ανάν και τα δύο μέρη θα είναι υποχρεωμένα να τη θέσουν σε δημοψηφίσματα. Συγκεκριμένα, η συμφωνία της Νέας Υόρκης προβλέπει: επανέναρξη των διαπραγματεύσεων από τα δύο μέρη (αυτό έκεινης την περασμένη Πέμπτη). Αν δεν υπάρξει κατάληξη μέχρι τις 22 Μάρτη, θα συνεχιστούν οι διαπραγματεύσεις με διευρυμένη σύνθεση, με τη συμμετοχή και της Ελλά-

δας και της Τουρκίας. Αν και πάλι δεν υπάρξει κατάληξη μέχρι τις 29 Μάρτη, θα αναλάβει ο Ανάν να συμπληρώσει τα κενά, με βάση το σχέδιό του και τους χάρτες του και τα μέρη θα είναι υποχρεωμένα να βάλουν το τελικό σχέδιο σε χωριστά δημοψηφίσματα.

Ο παμπόνηρος Ντενεκτάς δήλωσε ότι έχει στη διάθεσή του δύο ασφαλιστικές δικλίδες: το δημοψηφίσμα και την ψήφο της τουρκοκυπριακής Βουλής. Υπανίχτηκε, δηλαδή, ότι αν δεν γουστάρει το τελικό σχέδιο που θα φτιάξει ο Ανάν, θα προσπαθήσει να το ακυρώσει μέσω των διαδικασιών έγκρισής του από την τουρκοκυπριακή κοινότητα. Θα τα καταφέρει; Και πώς θα συμπεριφέρεται σε μια τέτοια περίπτωση της Τουρκία, που φέρεται να έχει κάνει συμφωνία με τους Αμερικάνους στη διάρκεια του πρόσφατου ταξιδίου του Ερντογάν στην Ουάσιγκτον; Αν κρίνουμε από την προχετονή δήλωση Ερντογάν, που ζήτησε από τον ΟΗΕ να αναγνωρίσει στο τουρκοκυπριακό κράτος το στάτους ισότιμου κράτους-συνομιλητή, η Τουρκία δεν έχει κανένα πρόβλημα από ενδεχόμενο μπλοκάρισμα που θα επιχειρήσει ο Ντενεκτάς. Τα υπόλοιπα, περί συμφωνίας που προβλέπει συγκεκριμένα ανταλλάγματα για την Αγκυρα από τη μεριά των Αμερικάνων, μάλλον είναι οι συνήθεις ισχυρισμοί των εγχώριων εθνικιστών και τουρκο-

φάγων, που πάντα βλέπουν «φιλοτουρκισμό» και «ανθελληνισμό» στην αμερικανική πολιτική.

Για την τουρκοκυπριακή πλευρά το να μπλοκάρει ο Ντενεκτάς τη συμφωνία θα ήταν ευχής έργο. Γιατί θα πετύχαινε το δικό της σκοπό, χωρίς να χρεωθεί απολύτως τίποτα. Ο Παπαδόπουλος εκλέχτηκε πρόεδρος νικώντας τον Κληριδή με βασικό σύνθημα την απόρριψη του σχεδίου Ανάν. Και τώρα, αυτός και ο συνεταίρος του Δ. Χριστόφριας του ΑΚΕΛ πήγαν στη Νέα Υόρκη και εξαναγκάστηκαν να υπογράψουν μια συμφωνία που δεν γουστάριζαν, επειδή δέχτηκαν ασφυκτικές πιέσεις. Πιέσεις από τους Αμερικάνους, πιέσεις και από την ΕΕ, η οποία παρασκηνιάκα εξακολουθεί να συνδέει την ένταξη με τη συμφωνία επλυσης του εσωτερικού προβλήματος της Κύπρου. Ο ίδιος ο Χριστόφριας δήλωσε δημόσια ότι «η επιθυμία της διεθνούς κοινότητας για εξεύρεση λύσης θα μπορούσε να εκφραστεί με λιγότερες πιέσεις ή να ασκηθούν πιέσεις στην πλευρά που κωλυεργεί.

Σε μερίδια του ελληνικού τύπου αποκαλύπτηκαν πολλά στοιχεία για τις πιέσεις που άσκησαν ειδικά οι Αμερικάνοι. Αποκαλύπτηκε η παράδοση ποπ paper από τον Μίλερ προς τον Γιαννίτση, το οποίο διπλωματικού κύκλου χαρακτήριζαν «αισχρό και απαράδεκτο». Εγι-

■ Φακέλωμα Στις διαταγές των Αμερικάνων

Iκανοποιείται το αμερικανικό αίτημα για την παραχώρηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στις αμερικανικές αρχές. Η Ολυμπιακή, στην οποία υποβλήθηκε το σχετικό αμερικανικό αίτημα, απευθύνθηκε στην περιόδη Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, στην οποία παρέδωσε λίστα με 34 ερωτήματα που αφορούν τους επιβάτες που θα ταξιδεύουν προς την ΕΗΠΑ.

Η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων αποφάσισε την περασμένη Τρίτη ότι για ένα τρίμηνο η Ολυμπιακή μπορεί να δίνει κανονικότατα το ραπτό της στις αμερικανικές υπηρεσίες ασφάλειας. Τα στοιχεία ότι δίνονται αφού πρώτα ερωτηθεί ο επιβάτης και συμφωνήσει. Κι αν δε συμφωνήσει; Απλούστατα, δεν θα ταξιδέψει.

Το τρίμηνο τίθεται για να υπάρξει στο μεταξύ συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ και την έχουμε δει να εφαρμόζεται άπειρες φορές.

Aυτό που δεν κάνει η κυβέρνηση, να δώσει αναλυτικά στοιχεία για την εκτέλεση του κρατικού προϋπολογισμού του 2003 και την προερία του ελλειμματος της ΕΕ στην περιόδο 2003-2004, σε σύγκριση με το 2002!

Τί σημαίνει πρακτικά αυτή η αύξηση; Οι μετά τις εκλογές θα αρχίσει το μεγάλο σφρίξιμο. Μάλιστα, αν όπως όλα δείχνουν τις εκλογές κερδίσει η ΝΔ, έχει ήδη δηλώσει ότι θα κάνει επαναξιολόγηση του κρατικού προϋπολογισμού του 2004. Τί θα σημάνει αυτή η επαναξιολόγηση; Πετσόκομμα των κοινωνικών δαπανών, γιατί άλλες δαπάνες, όπ

Ξανά MAT ενάντια στους ελαιοπαραγωγούς

Πα τρίτη φορά μέσα σ' ένα μήνα η κυβέρνηση των εκσυγχρονιστών ξαμόλυσε τα MAT για να χτυπήσουν τους ελαιοπαραγωγούς της Αιγαλείας. Το Αγίο θυμιζεί πολιορκημένη πόλη και οι ροπαλοφόροι πρετοριανοί ισεβάλαν ακόμα και μέσα σε καφενεία χτυπώντας αδιάκριτα όποιον έβρισκαν μπροστά τους.

Οι αγρότες βγήκαν ξανά στο δρόμο, αφού τις δυο προηγούμενες φορές είχαν λύσει τα μπλόκα μετά τις υποσχέσεις του υφυπουργού Γεωργίας Β. Αργύρη, ότι θα τους κατα-

βληθεί το σύνολο της επιδότησης που δικαιούνται. Δυο φορές ανέλαβε «δεσμεύσεις» ο Αργύρης και δυο φορές τους κορδίδεψε (παλιά του τέχνη κόσκινο). Ξεχελισε, λοιπόν, και πάλι η οργή και οι αγρότες μαζεύτηκαν και πάλι για να δουν τι θα κάνουν. Την ώρα που βάδιζαν προς την Παναγιάλειο Ενωση, οι μπάτσοι τους μπλόκαραν και ο αστυνομικός διευθυντής Αχαΐας τους επέδωσε τελεστύγραφο τύπου Ζαγοριανάκου βάσει του οποίου απαγορευόταν η συνάθροιση και η πορεία στο οδικό δί-

κτυ πης Αχαΐας! Οι αγρότες
έγραψαν κανονικά το τελεσίγραφο
και λίγο αργότερα, όταν προσπά-
θησαν να στήσουν μπλόκο στην Ακο-
λη, δέχτηκαν την επιθέση των ΜΑΤ.
Οι μπάτσοι έκαναν αρκετές συλλή-
ψεις, ενώ ιπτήσαν και 6 τραυματίες

φεις, ενώ υπήρχαν και οι γραμματίσεις.

Αυτά έγιναν την Τετάρτη το βράδυ. Την Πέμπτη όλη η Αγιαλεία ήταν πολιορκημένη. Μερικά χιλιόμετρα πριν το Αίγιο αγρύτες αιφνιδίασαν τους μπάτσους και έστησαν μπλόκο στη νέα εθνική οδό. Η περιοχή καλύφθηκε από ένα πυκνό σύννεφο κα-

πνού από τα λάστιχα στα οποία οι αγρότες έβαλαν φωτιά. Στο Αγίο η εθνική είχε καταληφθεί από τα ΜΑΤ. Η κατάσταση μύριζε μπαρούτι, ενώ οι αγρότες απειλούσαν ότι θα κλείσουν το δρόμο και θα κινηθούν προς την Πάτρα όπου γίνονται οι καρναβαλικές εικονιώσεις.

Τα πασοκικά ΜΜΕ έθαψαν την είδηση για ευνόητους λόγους. Η εικόνα μιας κυβέρνησης που κοροϊδεύει τον κόσμο -και μάλιστα σε μια περιοχή που αποτελεί εκλογικό φέουδο του ΠΑΣΟΚ- κι ύστερα αντιμε-

τωπίζει με MAT και χημικά τις διαμαρτυρίες του δεν συνάδει και τόσο με τη «κυμμετοχική δημοκρατία» του Γιωργάκη.

Δεν ξέρουμε ποιες θα είναι οι εξελίξεις. Τα όσα γίνονται εδώ και ένα μήνα με τους ελαιοπαραγωγούς, όμως, είναι ενδεικτικά μιας γενικότερης πολιτικής νοοτροπίας και πρακτικής. Η φτωχή αγροτιά έχει προγραφεί και η κυβέρνηση χρησιμοποιεί την καταστολή ακόμα και σε προεκλογική περίοδο, γιατί ξέρει ότι τα χειρότερα ακολουθούν.

■ Πέρα από αυτή που προβλέπει ο νέος κανονισμός

Στα σκαριά κι άλλη μείωση της κοινωνικής ενίσχυσης στο Βαμβάκι

Οταν το Σεπτέμβρη του 2003 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δημοσιοποιούσε τη νέα πρόταση κανονισμού για την ΚΟΑ (Κοινή Οργάνωση Αγοράς) του ούστορου βαμβακιού, ο υπουργός Γεωργίας Γ. Δρυς έσπευσε να διοισεβαιώσει τους Έλληνες βαμβακοπαραγωγούς, ότι με την πρόταση αυτή όχι μόνο δεν θα μειωθεί η καταβαλλόμενη σ' αυτούς κοινοτική ενίσχυση, αλλά ότι αυτή διασφαλίζεται μέχρι το 2013. Ο υπουργός Γεωργίας γνώριζε καλά ότι έδινε κάλπικες διαβεβαιώσεις, γιατί πήνα δια περίodo γίνονταν συζητήσεις στα πλαίσια της Κομισιόν και του Συμβουλίου Γενικών Υποθέσεων για τη σύναψη «εταιρικής σχέσης ΕΕ-Αφρικής με στόχο την στήριξη της ανάπτυξης του τομέα του βάμβακος». Στη συνέχεια θα μιλήσουμε γι' αυτήν την εταιρική σχέση και τις επιδιώξεις της ΕΕ.

πή θα καθιερώσει μηχανισμό για την παρακολούθηση των επιδράσεων των καθεστώτων επιδοτήσεων και των μεταρρυθμιστικών μέτρων τους στην παραγωγή και στο εμπόριο βάμβακος και καλεί όλους τους σημαντικούς παράγοντες των αγορών βάμβακος που χορηγούν εγχώριες ενισχύσεις να ασπασθούν αυτή την ιδέα. Ο μηχανισμός αυτός θα βελτιώσει τη διαφάνεια των ενδεχόμενων επιδράσεων στις διεθνείς αγορές και συναλλαγές και θα συμβάλει στην καλύτερη εκτίμηση ης ανάγκης για περαιτέρω μεταρρυθμιστικά μέτρα».

Οι Κομισάριοι, λοπόν, καλούν το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο να υποστηρίξουν τα προτεινόμενα μέτρα, να εξασφαλίσουν την ταχεία έγκρισή τους και δηλώνουν ανοικτά από τώρα, σε αντίθεση με τις παπαριές του Γ. Δρυ, ότι θα γονιστούν κι άλλοι «Ιστορικοί

Οι συζητήσεις αυτές, που επιβλήθηκαν από τη γαλλική κυβέρνηση-εντολοδόχο του γαλλικού κεφαλαίου, έγιναν με επιταχυνόμενους ρυθμούς στα πλαίσια της Κομισιόν, η οποία στις 12 Φλεβάρη έδωσε στη δημοσιότητα την τελική της Ανακοίνωση με αριθμό 87. Στη σελίδα 8 αυτής της Ανακοίνωσης και στο κεφάλαιο με υπότιτλο «Εγχώρια στήριξη» διαβάζουμε ανάμε-
6 (2)

σα στ' άλλα: «Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προτρέπει το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο να υποστηρίξουν ανεπιφύλακτα τα προτεινόμενα μέτρα για να εξασφαλισθεί η τοχεία έγκριση και πιστή εφαρμογή τους... Επιπλέον, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανά στρέμμα. Το επίδομα αυτό θα καταβάλλεται ανεξάρτητα από το αν ο βαμβακοπαραγωγός θα καλλιεργεί το χωράφι του με σύστορο βαμβάκι. Με την εφαρμογή του νέου κανονισμού η Ελλάδα θα έχει το δικαίωμα να καλλιεργεί 3.400.000 στρέμματα με

σύστορο βαμβάκι. Με δεδομένα ότι ο αγρότης δεν υποχρεώνεται να καλλιεργεί βαμβάκι για να πάρει το στρεμματικό επίδομα, ότι τα νοικιαζόμενα στρέμματα στην Ελλάδα ανέρχονται στο 40% περιπου των καλλιεργούμενων και ότι το ενοίκιο κυμαίνεται γύρω στις 30.000 δρχ./στρέμμα, θεωρούμε ως δεδομένο ότι από την πρώτη στιγμή εφαρμογής του νέου κανονισμού δεκάδες χιλιάδες αγρότες δεν θα νοικιάζουν τα χωράφια τους και έτσι θα μειωθεί η καλλιεργούμενη έκταση με βαμβάκι και θα κινέται σε επίπεδα πολύ χαμηλότερα από τα 3.400.000 στρέμματα. Αυτή, και όχι μόνο, την εξελίξη έχουν στο μιαλό τους οι Κομισάριοι και λένε ανοιχτά αυτά που έχουμε υπογραμμίσει στο απόστασμα της Ανακοίνωσής τους.

Επιβεβαιώνεται έτσι για μια ακόμη φορά αυτό που αποκαλύπτουμε συνεχώς μέσα από τις στήλες της «Κ». Οι οι κοινωνικές ενισχύσεις, ακόμη και στην καλύτερη εκδοχή τους, δεν μπορούν να αποτρέψουν τελικά τη φτωχή αγροτιά από την εγκατάλειψη της παραγωγής και του χωριού. Το μόνο που πετυχίνουν είναι να επιβραδύνουν το προτεές της εγκατάλειψης.

Γιατί δίνονταν οι επιδοτήσεις ως τώρα και ποια ανάγκη του κεφαλαίου επιβάλλει αυτή την ολλαγή; Κατ' αρχήν πρέπει να σημειώσουμε ότι στον καπιταλισμό οι τιμές των αγροτικών εμπορευμάτων (προϊόντων) είναι χαμηλές επειδή το κεφάλαιο θέλει φτηνές πρώτες ύλες για τη βιο-

είναι μια ιδεολογική λόξα. Στην Ανακοίνωσή της η Κομισιόν ομιλούγει, ότι μακρόχρονα οι τιμές είναι χαμηλές και ότι αυτό οφείλεται στη μεγάλη προσφορά τους στην αγορά. Θα μπορούσαμε στο σημείο αυτό να πιούμε πολλά για την τιμή και την αξία ενός εμπορεύματος και για την σχέση μεταξύ τους. Μια τέτοια προσέγγιση θα βάραινε πολύ και θα ξέφευγε από το στόχο μας, γι' αυτό θα περιοριστούμε να αναφέρουμε, ότι οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες ασκούσαν πολιτική ντάμπτινγκ (ρίχνουν τις τιμές πολύ κάτω από την αξία τους για να κερδίσουν αγορές και για φτηνή πρώτη ύλη για τη βιομηχανία). Για να έχουν όμως την παραγωγή που χρειάζονταν για τη βιομηχανία έπρεπε να δίνουν και κρατικές ενισχύσεις στους αγρότες παραγωγούς για να παράγουν. Διαφορετικά δεν θα καλλιεργούσαν αγροτικά πριούντα. Στην ουσία, δηλαδή, επιδοτείται το κεφάλαιο και όχι η αγροτιά. Αυτή είναι η απάντηση μας στο πρώτο

ερώτημα. Περνάμε τώρα στο δεύτερο ερώτημα. Γιατί θέλουν να μειώσουν τον όγκο παραγωγής αγροτικών εμπορευμάτων και γιατί εξέλιπταν οι λόγοι που επέβαλαν σε χώρες σαν την Ελλάδα και σε χώρες λιγότερο καπιταλιστικά αναπτυγμένες τη διατήρηση ενός ποσοστού αγροτών στα χωριά ως φτηνή εργατική δύναμη; Εξέλιπταν οι λόγοι μετά το μεταναστευτικό ρεύμα στις χώρες της ΕΕ, μιας και εξασφαλίζουν φτηνή εργατική δύναμη.

Επανερχόμαστε στην επαιρική σχέση που πάει να συκάνικη κυβέρνηση. Συγκεκριμένα, οι χώρες αυτές παρό

γάψει η ΕΕ με τις χώρες της Αφρικής. Παραπάνω αναφέραμε ότι αυτή την εταιρική σχέση την επέβαλε η γαλλική κυβέρνηση για λογαριασμό του γαλλικού κεφαλαίου, γιατί οι τέσσερις χώρες της κεντρικής και δυτικής Αφρικής, Μαλί, Μπενίν, Μπουρκίνα Φάσο και Τσαντ, ανήκουν στη σφαίρα επιρροής του. Οι χώρες αυτές στο Κανκούν του Μεξικού, στα πλαίσια των διαπογματεύσεων του ΠΟΕ, τον Σεπτέμβρη του 2003, έθεσαν δύο ζητήματα: πρώτο, την καθιέρωση «μηχανισμού σταδιακής μείωσης της στήριξης της βαμβακοπαραγωγής με στόχο την ολοκληρωτική εξάλειψή της». Δεύτερο, υπό μορφή μεταβοτικού μέτρου, «ιμέχρι την πλήρη εξάλειψη των μέτρων στήριξης της βαμβακοπαραγωγής, θα πρέπει να χορηγηθούν στους βαμβακο-

πάραγωγούς των λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών οικονομικές αποζημιώσεις που θα αντισταθμίσουν τις απώλειες εισοδήματος που υφίστανται».

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για το πρώτο αίτημα που έγινε δεκτό από τους Κομισάριους, αλλά θα ξέφευγε των συγκεκριμένων στοχεύσεων του άρθρου αυτού. Για το δεύτερο αίτημα θα περιοριστούμε να αναφέρουμε ότι, ανεξάρτητα από την αποτελεσματικότητά του, είναι δίκαιο αίτημα, γιατί οι χώρες αυτές, που είναι βασικά εξαγωγικές εκκοκκισμένου και σύ-

Γεράσιμος Λιόντος

ΚΟΝΤΡΑ

κτακτο στρατοδικειο No 2

Δυο εβδομάδες συμπλήρωσε η «δίκη του ΕΛΑ» και το θέαμα της όνειρας δικαιοστικής αίθουσας είναι απογοητευτικό. Μόνο λόγο συγγενείς των κατηγορούμενων έρχονται καθημερινά για να τους συμπαρασταθούν κι αυτοί μαζί με τους δημοσιογράφους σπάνε τη μονοτονία των μπλε στολών των μπάτσων. Απουσιάζουν από τη δικαιοστική αίθουσα όχι μόνο εκείνοι που κόπτονται υπέρ των απομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, αλλά ακόμη και εκείνοι που έχουν τοποθετηθεί σαφώς ενάντια στην τρομολαγνεία και την κρατική τρομοκρατία.

Το φαινόμενο έχει παραπηρηθεί και στη «δίκη της 17Ν», αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό και σύγουρα δεν περιποιεί πιμή στο κίνημα αλληλεγγύης. Νομίζουμε πως η προσέλευση -περιοδικά έστω- στο χώρο του δικαιοστήρου αποτελεί καθήκον για το επόμενο χρονικό διάστημα. Το ξέρουμε, ο Κορυδαλλός πέφτει μικριά, υπάρχουν δουλειές, υπάρχουν εξετάσεις για τους φοιτητές, όμως πάντα υπάρχει η δυνατότητα κάποιοι άνθρωποι -όχι κάθε μέρα οι διοινα βρίσκονται στο δικαιοστήριο. Αυτό έχει και γενικότερη πολιτική σημασία και ειδική σημασία ως προς την εξέλιξη της συγκεκριμένης δίκης.

Επί της ουσίας, εκείνο που θα μπορούσαμε να πούμε ως συμπέρασμα αυτού του πρώτου σταδίου της δίκης, στο οποίο υποβλήθηκαν από την υπεράσπιση μια σειρά ενοτάσεις, είναι ότι ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΕΠΙΕΣΑΝ. Δεν είναι μόνο εκείνο το «κοινωνίες δεδικασμένο», που της έφεργε κάποια σπηλή της προέδρου, παραπέμποντας στις αποφάσεις που πήρε το πρώτο έκτακτο τρομοδικείο στη «δίκη της 17Ν». Είναι και η επιχειρηματολογία με την οποία απορίφτηκαν οι πιο ουσιαστικές ενοτάσεις (αναρμοδιότητα δικαιοστηρίου, «πολιτικό έγκλημα», αιριστία-αικυρότητα βουλεύματος, παρασημαφρή). Επιχειρηματολογία που μόνο ένα έκτακτο στρατοδικείο θα μπορούσε να αναπτύξει. Επιχειρηματολογία που οδήγησε τους συνηγόρους υπεράσπισης σε αποχώρηση από τη δίκη, μέχρι να τους δοθεί η απόδραση του δικαιοστηρίου επί των ενοτάσεων, και ανάγκαιος την πρόεδρο Ε. Μπρίλη να διακόψει εσπευσμένα τη δίκη το πρώτη περαισμένης Πέμπτης μέχρι την ερχόμενη Τετάρτη.

Κορυφαία μέχρι την ώρα σπηλή της δίκης, πάντως, ήταν η τοποθέτηση του Χρήστου Τσιγαρίδα την Τετάρτη 18 Φλεβάρη. Στο ρεπορτάζ που ακολουθεί θα βρείτε όλες τις λεπτομέρειες.

■ 5η μέρα, Δευτέρα, 16.2.04

Η συνεδρίαση ζεκίνησε με την ανακοίνωση από το δικαιοστήριο της απόφασής του επί της ενοτάσης για τη δημοσιότητα της δίκης. Το δικαιοστήριο, μετά την κριτική που δέχτηκε από μεριδα του τύπου για τη μη εκφώνηση αιτιολογίας κατά την απόρριψη της πρώτης ενοτάσης (για κακή σύνθεση), αποφάσισε να αλλάξει τακτική. Εστι, η κ. Μπρίλη ανακοίνωσε ότι υπάρχει μια πολυσελίδη απόφαση για την απόρριψη της δεύτερης ενοτάσης, την οποία δε διάβασε αλλά δήλωσε ότι είναι στη διάθεση όλων των παραγόντων της δίκης, με την επιφύλαξη αλλαγών κατά την οριστική καθαρογραφή της απόφασης. Η ίδια απήγγειλε προφορικά μια συντομότατη περιλήψη, χωρίς καμιά νομική αιτιολογία. Το δικαιοστήριο -είπε- διαπιστώνει ότι ο νόμος που απαγορεύει την τηλεοπτική μετάδοση της δίκης δεν προσκρούει σε καμιά διάταξη του Συντάγματος και της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ).

Δεν είχαμε καμιά αμφιβολία για τη συγκεκριμένη απόφαση. Πολιτική σκοπιμότητα υποκύπτει ο νόμος Πετσάλινου, που φτιάχτηκε ad hoc για τις συγκεκριμένες υποθέσεις, λίγο πριν ξεκίνησε η «δίκη της 17Ν», και το δικαιοστήριο, όπως και το προηγούμενο, ενήργησε σε πλήρη ευθυγράμμιση με αυτή την πολιτική σκοπιμότητα.

Στη συνέχεια, ζήτησε το λόγο ο Α. Κούγιας για να διατυπώσει ενοτάση περί αναρμοδιότητας του δικαιοστήριου. Διάβασε μια γραπτή ενοτάση σύμφωνα με την οποία ο νόμος 2928/2001 (ο γνωστός τρομονόμος), προσκρούει στο άρθρο 97 παρ. 1 του Συντάγματος, που προβλέπει ότι τα κακούργηματα δικάζονται από τα Μικτά Ορκωτά Δικαιοστήρια. Ήταν μια ένοταση χωρίς ιδιαίτερη νομική επιχειρηματολογία, η οποία συνοδεύεται από ένα ακατάχρηστο «γλείψιμο» του δικαιοστηρίου, σαν και αυτά που έχουμε συνηθίσει να κάνουν οι συνήγοροι υπεράσπισης σε υποθέσεις του κοινού ποινικού δικαίου. Δεν παρέλειψε την αποκτήσει από τα

προς το δικαιοστήριο, ακόμα και αν απορρίψει την ένοταση που υπέβαλε, η οποία -όπως κατ' επανάληψη τόνισε- θα είναι και η μοναδική που υποβάλλει η υπεράσπιση Κανά.

Περί «πολιτικού εγκλήματος»

Ακολούθως, το λόγο έλαβε η Μαρίνα Δαλιάνη, από την υπερασπιστική ομάδα του Χρήστου Τσιγαρίδα. Η Μ. Δαλιάνη ανέφερε ορισμένα νομικά επιχειρήματα επί της ενοτάσης αναρμοδιότητας του δικαιοστηρίου και στη συνέχεια ανέπτυξε την ενοτάση για το «πολιτικό έγκλημα».

Και αν ακόμη κρίνετε ότι ο νόμος 2928/2001 είναι συνταγματικός -είπε- οφειλετε να κρίνετε ότι τα αδικήματα για τα οποία κατηγορούνται οι συγκεκριμένοι κατηγορούμενοι έχουν το χαρακτήρα του «πολιτικού εγκλήματος» και πρέπει να δικαστούν από Μικτό Ορκωτό Δικαιοστήριο, όπως προβλέπει το Σύνταγμα. Η διάταξη του τρομονόμου δεν είναι απλώς μετατροπή της εξαίρεσης σε κανόνα. Οδηγεί σε πλήρη κατάργηση του θεσμού των Μικτών Ορκωτών. Πρόκειται για ουσιαστική απονεύρωση της συνταγματικής διάταξης, η οποία καθίσταται κενό κελυφού. Επ' αυτού αναφέρθηκε σε απόψεις που ανέπτυξαν κατά τη συζήτηση της τελευταίας αναθεώρησης του Συντάγματος βουλευτές όπως ο Βενιζέλος, ο Κουβέλης, ο Δαμιανίδης κ.ά. Αναφέρθηκε ακόμη στην απογόρευση αναδρομικότητας στην ποινική δικονομία, στην παραβίαση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής της ισότητας και στο φρονηματικό στοιχείο του αδικήματος της συμμετοχής σε οργάνωση, για να περάσει στην ανάπτυξη των επιχειρημάτων για το «πολιτικό έγκλημα».

Η αγόρευση της Μ. Δαλιάνη ήταν μικρά, νομικά εμπεριστατωμένη και με πλούτο επιχειρημάτων. Μετά την απολιτική τοποθέτηση Κούγια, ήταν μια αγόρευση που μας εισήγαγε στον πολιτικό χαρακτήρα αυτής της δίκης και έθεσε το στήγμα της στη διαδικασία. Αναφέρθηκε στην τάση που υπάρχει διεθνώς για αποπολιτικοποίηση των πολιτικών αδικημάτων, η οποία έχει αποκτήσει απόλυτο χαρακτήρα

τα τελευταία χρόνια που η «τρομοκρατία» υποδεικνύεται ως ο βασικός εχθρός της έννομης τάξης: «Στην παρούσα πολιτική συγκυρία, της νεοφιλεύθερης παγκοσμιοποίησης, του διακηρυγμένου σε διεθνές επίπεδο πολέμου κατά της τρομοκρατίας, στα πλαίσια του οποίου η κρατική βία ενισχύεται και κάθε μορφή αντιβίας απονομιμοποιείται, η έννοια του πολιτικού εγκλήματος προσδιορίζεται σε νομολογιακό επίπεδο τόσο στενά, ώστε να στερείται κάθε ουσιαστικού περιεχομένου, με την προσέγγισή του υπό το πρίσμα των πιο στενών-συστολικών θεωριών, ενώ κάθε έκνομη πολιτική δραστηριότητα εντάσσεται στην έννοια της τρομοκρατίας και αποπολιτικοποιείται».

Στη συνέχεια, η Μ. Δαλιάνη έθεσε το ερώτημα «τι σημαίνει η συμμετοχή στον ΕΛΑ» και επιχείρησε μια σύντομη απάντηση του, η οποία κατέληξε ως εξής: «Για ένα ριζοσπαστικό κομμάτι της Αριστεράς η ενσωμάτωση δεν είναι τίποτα άλλο από συνθηκολόγηση. Η πολιτική βία δεν είναι φαινόμενο εκτρωματικό. Η αστική δημοκρατία ενέχει όλες τις ανισότητες, τις αδικίες και τη βαρβαρότητα που έχει το σύστημα που αποτελεί το πολιτικό της εποικοδόμημα, ο καπιταλισμός. Το αίτημα μετασχηματισμού σε μορφές κοινωνικής οργάνωσης ποιοτικά ανώτερες παραφένει. Μέσα στη διαδρομή της Αριστεράς είναι το ένοπλο. Έχει διατυπωθεί η άποψη ότι σε μια δημοκρατία δεν μπορεί να υπάρξει πολιτικό έγκλημα. Η άποψη αυτή, καταρχήν αφοριστική και αυτάρεσκη, υποδηλώνει ότι η δημοκρατία και μάλιστα η αστική δημοκρατία δυτικού τύπου είναι το τέλος της Ιστορίας και της πολιτικής και ότι κάθε προσπάθεια μετασχηματισμού της με μη ειρηνικά μέσα είναι αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου. Ούτε η δημοκρατία, ούτε κανένα πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να θεωρηθεί πάγιο, οριστικό και τελειωμένο. Η άποψη ότι η αστική δημοκρατία ενέχει την απόλυτη διαχρονικότητα και ότι εκεί σταματάει η πολιτική είναι μια αλαζονική θεώρηση της ιστορίας...»

■ Πρόεδρος: Είπα ξείπα, αλλά...

Ανέκρουσε πρύμνων η πρόεδρος κ. Μπρίλη για το «οιωνεί προσωρινό δεδικασμένο», λέγοντας τα εξής: «Η έννοια οιωνεί δεδικασμένο, που είχα χρησιμοποιήσει μια φορά, είχε την έννοια ότι απλώς είχαν τεθεί κάποια ζητήματα και σε εκείνο το δικαιοστήριο και είχε αποφανθεί. Βεβαίως και εδώ είναι άλλο δικαιοστήριο, άλλοι κατηγορούμενοι, άλλοι δικαστές, άλλοι υπερασπιστές και κυρίως η υφή και η δομή της υπόθεσης είναι διαφορετική. Εδώ μιλάμε για την παρούσα δίκη, αυτή μας απασχολεί και έχουμε άλλα δεδομένα».

εαυτό του.

Η Τ. Χριστοδούλοπούλου (υπεράσπιση Αγαπτίου) υποστήριξε ότι η κατηγορία της «συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση» είναι εντελώς αόριστη, διότι το βούλευμα δεν αναφέρει κανένα στοιχείο που να περιγράφει την ένταξη και τη συμμετοχή του Κ. Αγαπτίου σε παράνομη οργάνωση. Αυτή η πρωτοφανής αοριστία καθιστά το βούλευμα άκυρο (θα καταθέσει και ξεχωριστή ένταση ακυρότητας η υπεράσπιση Αγαπτίου) και οδηγεί και στο συμπέρασμα περί αναμοδιότητας του δικαστήριου.

Ο Α. Κωνσταντάκης (υπεράσπιση Αθανασάκη) έθεσε ένταση αντιουνταγματικότητας του τρομονόμου και υποστήριξε ότι το δικαστήριο είναι αναρμόδιο να δικάσει τη συγκεκριμένη υπόθεση, η οποία -κατά το Σύνταγμα- είναι αρμοδιότητας του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου. Δεν έθεσε αίτημα «πολιτικού εγκλήματος», διότι η Ειρήνη Αθανασάκη αρνείται σταθερά από τη στιγμή της σύλληψής της κατηγορίες και η υποστήριξη της συγκεκριμένης έντασης θα είχε μόνο φιλολογικό χαρακτήρα για την υπεράσπισή της, όπως είπε ο συνήγορος. Ο Α. Κωνσταντάκης αναφέρθηκε στην προσπάθεια απαξίωσης του λαϊκού δικαστή, που συνιστά μια τάση τα τελευταία χρόνια. Παρουσίασε ακόμα ένα σημαντικό νομικό επιχείρημα για την περίπτωση που το δικαστήριο κρίνει συνταγματικό τον τρομονόμο: οι κατηγορούμενοι κατηγορούνται ότι τέλεσαν ανθρωποκτονία σε περίοδο που δεν ίσχυε ο τρομονόμος. Επομένως, σε κάθε περίπτωση έπρεπε να δικαστούν από ΜΟΔ και όχι να εφαρμόζεται στην περίπτωσή τους μεταγενέστερος νόμος.

Η Κ. Ιατροπούλου (υπεράσπιση Αθανασάκη) έθεσε το δικαστήριο μπροστά σε ένα υπαρκτό δίλημμα. Αναφέρθηκε στις δέκα περιπτώσεις που έχει δισχωρίσει το βούλευμα από την κυρίως υπόθεση και για τις οποίες διέξαγεται χωριστή ανάκριση και θα γίνει χωριστή δίκη. Αν εκδοθεί παραπεμπικό βούλευμα -είπε- ο υποθέσεις αυτές (εκρήξεις σε εγκαταστάσεις που θεωρούνται κοινής αφελείας) θα δικαστούν από ΜΟΔ. Ετσι, θα έχουμε το παράδοξο, υποθέσεις με βαρύτερες κατηγορίες (ανθρωποκτονίες και απόπειρες ανθρωποκτονίων) να δικαστούν από τριμελές εφετείο και άλλες υποθέσεις να πάνε στο ΜΟΔ!

Ο Σ. Φυτράκης (υπεράσπιση Αγαπτίου και Κασσίμη) αναφέρθηκε στην πίεση για εντατικοποίηση της καταστολής που οδηγεί στην παραβίαση δικαιωμάτων των κατηγορούμενων, μεταξύ των οποίων είναι και η αφαίρεση από τον φυσικό δικαστή, ειδικά στις υποθέσεις που έχουν πολιτικό υπόστρωμα. Αναφέρθηκε στην υπόθεση Ρασίντη στην οποία η νομολογία είπε ότι δεν υπάρχει πολιτικό αδικήμα, δεν υπάρχει αγώνας για την ελευθερία, όμως η τότε κυβέρνηση δεν εξέδωσε τον Ρασίντη και τον δίκαιες εδώ. Κι όταν οι Αμερικανοί απήγαγαν τον Ρασίντη από την Αίγυπτο, δεν άλλαξαν το νομικό τους σύστημα, αλλά τον δικάζουν στο αμιγές ορκωτό σύστημα που έχουν. Αγορεύοντας σ' αυτό το πνέυμα, ο Σ. Φυτράκης ανέλυσε γιατί το τριμελές εφετείο είναι σε κάθε περίπτωση αναρμόδιο να δικάσει τα συγκεκριμένα αδικήματα. Και γιατί αφαίρει από τους κατηγορούμενους τον

φυσικό τους δικαστή και γιατί τα συγκεκριμένα αδικήματα είναι σαφώς πολιτικά και μόνο με μια κατασταλτική εφαρμογή του ισχύοντος δικαίου θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως κοινά.

Ο Δ. Μπελαντής (υπεράσπιση Μ. Κασσίμη) έκανε επίσης μια εμπεριστατωμένη αγόρευση για το «πολιτικό έγκλημα», αναφερόμενος σε μια πλούσια βιβλιογραφία. Στο τέλος της αγόρευσής του επιχειρήθηκε σπεύδουλα από την πλευρά της πολιτικής αγωγής, πώς γίνεται η υπεράσπιση Κασσίμη να θέτει τέτοιο θέμα, όταν ο εντολέας της υποστηρίζει ότι δεν έχει καμιά σχέση με τα αδικήματα που το προσάπτουν. Τη σπεύδουλα αυτή στήριξε και η πρόεδρος Μπριλή, λέγοντας ότι αδυνατίζει κάπως η υπερασπιστική γραμμή, όμως ο Δ. Μπελαντής απάντησε εύστοχα πως η προσωπική ζωή των ανθρώπων, τα δεδομένα αποθηκεύονται και χρησιμοποιούνται είτε εκβιαστικά είτε σαν αποδεικτικά στοιχεία μιας κατηγορίας, δικηγόροι φυλακιστηκούν για πολλά χρόνια γιατί υπεράσπιζαν πελάτες σε πολιτικές δίκες, άνθρωποι συλλαμβάνονται και ταλαιπωρούνται χωρίς κανένα στοιχείο. Ας θυμηθούμε την χομένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ και τελευταία την περιπέτεια του νεαρού Έλληνα στην Αγγλία και άλλα πολλά που διαβάζουμε στις εφημερίδες.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο τακτικός εισαγγελέας **Παπούης** που μις άλλαξε τα φώτα με την αρχαία ζουσα που μιλάει. Ξεκινώντας από την Ηλιαία και το φόνο του Αγαμέμνονα από την Κλυταιμνήστρα και περνώντας από τους 12 απόστολους, τη Μαρία Αντουανέτα, τον Μιχαήλ Παλαιολόγο, τον Κρόμγουελ και τον Νίτσε έφρασε επιτέλους στα σημερινά. Και τί υποστήριξε; Οτι από την κατηγορία δεν προκύπτει χαρακτήρας πολιτικού στα αδικήματα που αποδίδονται στους κατηγορούμενους. Μπορεί, όμως, να προκύψει κάτι τέτοιο από τη διαδικασία! Και πρότεινε ο μεν νόμος να θεωρηθεί συνταγματικός, το δε έγκλημα να μη θεωρηθεί πολιτικό, βάσει της κατηγορίας, αλλά να το εξετάσει το δικαστήριο στη διάρκεια της διαδικασίας. Αφησε δηλαδή ένα παράδυτο. Νομικά επιχειρήματα, βέβαια, δεν είπε, αλλά σ' ένα σημείο της αγόρευσης-παραλήρημα υποστήριξε ότι πολιτικό έγκλημα είναι εκείνο που στρέφεται ευθέως κατά της πολιτειακής δομής, πρόγμα που σημαίνει ότι υποστηρίζει τη λεγόμενη «αντικειμενική θεωρία», σύμφωνα με την οποία ως πολιτικό έγκλημα μπορεί να νοηθεί μόνο μια αποτυχημένη απόπειρα πραξικοπήματος (γιατί, βέβαια, αν είναι επιτυχημένη ουδείς θα δικάσει τους πραξικοπηματίες, οι οποίοι θα αρχίσουν να δημιουργούν δίκαιο).

■ 6η μέρα, Τρίτη, 17.2.04

Η συνεδρίαση ξεκίνησε με μια πολιτική δήλωση-παρέμβαση του Χρήστου Τσιγαρίδη, η οποία είναι η εξής:

«Ηθελα να πιστεύω πως δεν θα καταδικαστώ για τα φρονήματά μου. Μια χθεσινή τοποθέτηση της κ. Προέδρου και μια συμπληρωματική του κ. Εισαγγελέα μου κλόνισαν αυτή την πεποίθηση. Αν αυτό αποδειχθεί στο τέλος της διαδικασίας, θα καταλάβω ότι δεν κατανόησα τα όρια της πολιτικής αλλογής που συμβαίνει στην Ελλάδα.

Κάθε πολίτης της χώρας έχει γνώμη για τα συμβαίνοντα και το δικαίωμα να την εκφράζει. Εχει το δικαίωμα να κρίνει αν αυτή η δίκη είναι πολιτική, αν οι πράξεις που μας αποδίδονται έχουν πολιτικά κίνητρα, χωρίς να φοβάται ότι αυτό θα αποτελέσει επιβαρυντικό στοιχείο για τη μελλοντική του ζωή. Μιλάμε βέβαια για ενεργούς πολίτες, γιατί υπάρχουν και εξαιρέσεις. Αυτοί που είναι απολιτικοί

και ζουν στον κόσμο τους και αυτοί που μυρίστηκαν πριν από μένα ότι η ελεύθερη έκφραση της γνώμης τους μπορεί να αποτελέσει μελλοντικά επιβαρυντικό στοιχείο για αυτούς και αποδεχόμενοι αυτήν την προγματικότητα σφυράνε αδιάφορα. Αυτοί δεν με ενδιαφέρουν. Ομως η σιωπή είναι συνενοχή.

Την χθεσινή τοποθέτηση της κ. Προέδρου οι πολίτες θα την εισπράξουν σαν προειδοποίηση, θα λειτουργήσει σαν εκφρούμος, γιατί μην έχετε καμιά αμφιβολία πως θα προβληθεί από τα ΜΜΕ. Στη Γερμανία από παλιότερα, στην Αγγλία σήμερα, υπάρχει μια κάμερα με οπτικοακουστική δυνατότητα παρακολούθησης για κάθε τρεις πολίτες, στην Αμερική λόγο χειρότερα, καταγράφεται η προσωπική ζωή των ανθρώπων, τα δεδομένα αποθηκεύονται και χρησιμοποιούνται είτε εκβιαστικά είτε σαν αποδεικτικά στοιχεία μιας κατηγορίας, δικηγόροι φυλακιστηκούν για πολλά χρόνια γιατί υπεράσπιζαν πελάτες σε πολιτικές δίκες, άνθρωποι συλλαμβάνονται και ταλαιπωρούνται χωρίς κανένα στοιχείο. Ας θυμηθούμε την χομένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ και τελευταία την περιπέτεια του νεαρού Έλληνα στην Αγγλία και άλλα πολλά που διαβάζουμε στις εφημερίδες.

Ανησυχώ για την δικηγόρο μου ή για άλλους δικηγόρους μιας επόμενης παρομοίας δίκης. Ο κ. Εισαγγελέας ανέφερε τον τρομαχτικό καινούριο τρομονόμο που ετοιμάζεται στην Αγγλία. Πόσο μακριά είναι ο αντίστοιχος δικός μας νέος αντίστοιχος τρομονόμος;

Στην μελέτη του Ανδρέα Λοβέρδου «Παρεκκλίσεις πολιτικής συμπεριφοράς και Σύντομα», στον πρόλογο, τον οποίο συνυπογράφουν Δημήτρης Τσάτσος και Κωνσταντίνος Τσουκαλάς, τον Μιχαήλ Παλαιολόγο, τον Κρόμγουελ και τον Νίτσε έφρασε επιτέλους στα σημερινά. Και τί υποστήριξε; Οτι από την κατηγορία διάκρισης, ή τουλάχιστον για την επιβολή της δικηγορίας, που εσχάτη προδοσία. Όλα τα άλλα αδικήματα είναι του κοινού ποινικού δικαίου, έστω και αν τα κίνητρα των δραστών ήταν πολιτικά. Στο «διά ταύτα» ταυτίστηκε με τον συνάδελφό του Παπούη: Από το βούλευμα δεν προκύπτει πολιτικό έγκλημα, αν προκύψει από τη δικηγορία που διαβάζουμε να το ξαναδούμενος σε πολιτικό έγκλημα, επιπλέοντας σε ΜΟΔ. Τρεις φορές άλλαξε αυτός ο νόμος και δύο φορές καταγρήθηκε, επισήμως ο Σ. Φυτράκης.

Σε ό,τι αφορά το «πολιτικό έγκλημα», ακολούθησε την πεπατημένη. Πολιτικό έγκλημα είναι μόνο εκεί

■ Χρήστος Τσιγαρίδας

Θα αγωνιστώ για την υποστήριξη της πολιτικής μου

Θα ξεκινήσω από το κομμάτι της αρχέρουσης του κ. Εισαγγελέα που με αφορούσε. Είπε: «Έχουμε τον κ. Τσιγαρίδα, που έχει μια κουλτούρα και είπε ότι η βελτίωση της κοινωνίας θα την έφερνε η οργάνωση αυτή. Άλλα με ποια μέσα; Οταν λέει ότι αναλαμβάνω την πολιτική ευθύνη, τι έχει να αντιτάξει στις παθούσες οικογένειες; Και έναντι ποιών την αναλαμβάνει; Εναντί των εκτελεστών στους οποίους ελεγε κάντε αυτό και σας καλύπτω ή σταν το έκαναν τους επιβράβευε;».

Επειδή δεν υπάρχει ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟ στην δικογραφία που να δίνει, έστω και μια αμυδρή ένδειξη, της συμμετοχής μου σε αποφάσεις για εκτέλεση πράξεων, της συμμετοχής μου σε συγκεκριμένες ενέργειες ή της επιβράβευσης των δραστών και ιδίως σε περίοδο που εγώ δεν είχα συμμετοχή, πρέπει να διαμόρφωσε αυτήν την δικαϊκή πεποιθήση από στοιχεία και γνώσεις εκτός κατηγορητηρίου. Το θεωρώ ανθρώπινο και δεν δέχομαι σαν απόλυτη αλήθεια ότι εσείς δεν επηρεάζεστε προ της δίκης.

Ο κάθε εισαγγελέας, πέρα από το καθήκον να αποδείξει την κατηγορία, έχει και το καθήκον της αναζήτησης της άλλης. Έγώ είμαι ηθικό άτομο και σύμφωνα με τον Καντ, κατά την γνώμη μου, εκπληρώ και τις τρεις προϋποθέσεις:

1. Επιλέγω ελεύθερα τις αρχές μου
2. Είμαι συνεπής, στην πορεία της ζωής μου, σε αυτές
3. Αναλαμβάνω τις ευθύνες των επιλογών μου.

Οι εισαγγελέες και δικαστές πρέπει να είναι ηθικά άτομα, αλλιώς δεν έχω καμιά επιδία-

εδώ.

Πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου ανέλαβα, και διευκρίνισα ότι θα ξεκαθαρίσω το είδος της συμμετοχής μου. Σύμφωνα με τον νόμο που θα με δικάσετε, φυσικά και έχω ευθύνη για την συμμετοχή μου σε μια οργάνωση που την θεωρείτε εγκληματική. Αν αποδείξετε ότι είμαι ένοχος, για ποινικά κολάσμες πράξεις, να με τιμωρήσετε.

Εγώ είμαι ειλικρινής. Δεν είπα ότι έφυγα το '82, το '85, το '87, για να διεκδικήσω παραγραφές. Είπα το 1990 και μέχρι τότε υπάρχουν δεκάδες ποινικά κολάσμες πράξεις, που όπως ισχυρίζεστε επιπέροινη την ποινή της ισοβίας κάθειρξης.

Δεν κρύβομαι πίσω από την πραγματική αποδεικτική αδυναμία του κατηγορητηρίου. Είμαι ειλικρινής, έχω ήσυχη και ήρεμη την συνείδησή μου. Θα αγωνιστώ όμως, όσο οι δυνάμεις μου το επιτρέψουν, για δύο πράγματα. Για την υποστήριξη της πολιτικής μου επιλογής και για την οικογένεια μου, ιδιαίτερα για τα παιδιά μου. Για τα παιδιά μου που παρακολουθούν την δίκη. Για να μην καταδικαστώ σαν εγκληματίας και δολοφόνος, όπως κραύγασε για λόγους εντυπωσιασμού ένας συνήγορος πολιτικής αγωγής.

Οχι για να πετύχω με κόλπα και ψέματα μικρότερη ποινή. Η καρδιά μου οδεύει τοχύτατα προς την καρδιακή ανεπάρκεια, που σημαίνει ότι και με μικρότερη ποινή θα πεθάνω στη φυλακή.

Ο κ. Κατσαντώνης είπε ότι οι συνήγοροι δεν είναι υποχρεωμένοι να είναι αντικειμενικοί. Για την υπεράσπιση της πολιτικής επιλογής αισθάνομαι και είμαι πολύ λίγος. Αυτή είναι η αλή-

θεια. Παρά την πολύπλευρη προσπάθεια που γίνεται να με εμφανίσουν σαν κάτι διαφορετικό.

Ο συνήγορος πολιτικής αγωγής της οικογένειας Βερνάρδου μου άφησε δύο επιλογές: ή να πω πως τα έκανα όλα και ότι θα τα ξανικάνω ή να πω πως λάθος έκανα και να ζητήσω συγγνώμη. Εγώ όμως έχω να του θέσω ένα προβληματισμό. Φυσικό είναι η οικογένεια Βερνάρδου να ζητά την κάθαρση για την θανάτωση του προσφίλους τους προσώπου. Δεν θα είναι τραγικό για αυτούς, αν καταδικαστούν άνθρωποι αθώοι γι' αυτό το γεγονός;

Εγώ έχω δηλώσει, δύο φορές τουλάχιστον, ότι μέχρι το 1990 δεν είχα ούτε την ελάχιστη ίδεα ποια είναι αυτή η οργάνωση (σ.α. αναφέρεται στην «1η Μάρτη», που ανέλαβε την ευθύνη της εκτέλεσης του εισαγγελέα Βερνάρδου), ποια πρόσωπα την αποτελούν, από που πρόγλωταν. Η θεωρία που είναι μέσα στο βούλευμα μου υμιτζεύει την παλιά, και ως σήμερα πιθανόν, τακτική των χωροφυλάκων, που φόρτωναν στον πρώτο όπιχο κλέφτη που έπιαναν όλες τις άλτες υποθέσεις τους και την επιλογή της οικογένειας μου, ιδιαίτερα για τα παιδιά μου. Για τα παιδιά μου που παρακολουθούν την δίκη. Για να μην καταδικαστώ σαν εγκληματίας και δολοφόνος, όπως κραύγασε για λόγους εντυπωσιασμού ένας συνήγορος πολιτικής αγωγής.

Μπήκαν και άλλες ερωτήσεις από τους συνηγόρους πολιτικής αγωγής, όπως το ότι δεν καταλαβαίνουν τους στόχους, π.χ. λεωφορεία, ΔΕΗ, ΙΚΑ κ.λ.π.

και ούτε τους διαφωτίζουν οι προκηρύξεις που είναι ακατανόητες, αισυνάρτητες κ.λ.π. Αν

δεν είναι σκόπιμες τοποθετή-

σεις, απλά δηλώνουν ότι το πτευματικό τους επίπεδο, όσον αφορά την αντίληψη της κοινωνικοπολιτικής πραγματικότητας, είναι πολύ χαμηλό.

Ελπίζω να διαβάσουν το ιδεολογικοπολιτικό κείμενο του ΕΛΑ ή έστω να διαβαστεί σαν αναγνωστέο έγγραφο από το δικαστήριο σας. Ετσι θα διύσουν τις απορίες τους και θα δουν ότι η τοποθέτησή μου ταριχάζει με τα γραφόμενα σε αυτό. Κατηγορηματικά δηλώνω ότι δεν έχω συμμετοχή στο γράψιμο αυτού του κειμένου.

Ενδεικτικά αναφέρω από όσο θυμάμαι στο κεφάλαιο «Η πολιτική πρακτική μας» ποια είναι αυτή:

1. Προπαγάνδα
2. Οργάνωση δυνάμεων. «Σε αυτήν την οργανωτική προσπάθεια θα ζητήσουμε την βοήθεια και την συμμετοχή όσων πιστεύουν στους ίδιους κοινούς στόχους».
3. Η επαναστατική βία
4. Πολιτικές πρωτοβουλίες και αγώνας για την ανάπτυξη και πρωθητηρία των ταξικών συγκρούσεων σε κάθε κοινωνικό χώρο και τομέα.

«Θα πρέπει ο κάθε αγώνας να μπορεί να έχει μέσα του ένα γενικό περιεχόμενο, που θα τον συνδέει με όλους τους άλλους αγώνες του λαϊκού κινήματος. Ταυτόχρονα αυτό το γενικό περιεχόμενο πρέπει να μπορεί να εκφράζεται συγκεκριμένα και να αποτελεί αντικείμενο άμεορτης και έμπραχτης εφαρμογής. Πιστεύουμε ότι το περιεχόμενο που δίνεται από το σύνθημα «ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΜΙΣΘΩΣ» είναι τετοιο που μπορεί να έχει όλα αυτά τα στοιχεία μέσα του, και από τώρα και στην εξέλιξη του αγώνα. Ακόμη αυτό το περιεχόμενο μπορεί να εξειδικεύεται

και ταυτόχρονα να αποτελεί μόνιμη βάση των λαϊκών αγώνων, με επαναστατική προσποτική».

Αυτό το σύνθημα, μετά από 30 χρόνια, το ψελλίζουν και τα δύο κόμματα που διεκδικούν την εξουσία, χωρίς βέβαια να υπάρχει καμιά πολιτική βούληση στην αποτίση.

Λίγες παρατηρήσεις πάνω στον πολιτικό χαρακτήρα της δράσης της οργάνωσης και τις αρμοδιότητες του δικαστηρίου. Δεν είμαι νομικός. Προσπάθησα να καταλάβω στην κονταριομοχία νόμων, διαταγμάτων, παρογράφων και υποπαραγράφων και των διαφορετικών ερμηνειών. Μου θύμισε από την επαγγελματική μου εμπειρία τις χιλιάδες επεξηγηματικές εγκυκλίους για πολεοδομικά θέματα που επέτρεπε στα διάφορα πολεοδομικά γραφεία να εφαρμόζουν διαφορετικές αποφάσεις ανάλογα με τις σκοπιμότητές που έπρεπε να εξυπηρετήθουν.

Τι μου έμεινε από όλη την διαδικασία...

1. Πολιτικό έγκλημα είναι μόνο το πραξικόπημα. Άλλα το κατηγορητήριο έχει την θεωρία ότι έγκλημα που γίνεται με χρήση βίας δεν είναι πολιτικό. Υπάρχει κανένα πραξικόπημα που να μην χρησιμοποιήσει βία για την κατάληψη της εξουσίας; Αρα δεν υπάρχει πολιτικό έγκλημα.

2. Η ρήση του κ. Κατσαντώνη: «Ετοι θέλω, έτοι κάνω».

3. Οτι σήμερα πλέον οι αλλογές των καθεστώτων και η λύση των δυσαρμονιών της δημοκρατίας λύνονται με την πειθώ και το διάλογο.

Πραγματικά έχει δίκιο όποιος το είπε, υπάρχουν τόσα παραδείγματα: Πλαναράς, Μεξικό, Γρανάδα, Φώκλαντ, δεκάδες

αφρικανικές χώρες, Κύπρος, Γιουγκοσλαβία, Αργανιστάν, Ιράκ και στα δικά μας όλες οι κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, των συνταξιούχων, των αγροτών, των απολυμένων εργατών, των κινημάτων κοινωνικής αμφιθήτηρης κ.λ.π., με το διάλογο και την πειθώ αντιμετωπίστηκαν και λύθηκαν.

4. Μια συνήγορος πολιτικής αγωγής, νομίζω η κ. Βόζεμπεργκ, είπε ότι για να είναι πολιτικό έγκλημα πρέπει να στοχεύει στην καρδιά του καθεστώτος άμεσα ή έμμεσα.

Αμεσα θα μπορούσε να γίνει, αν μας δάνειε ο Μπους την αεροπορία του ή αν ο στρατός, όπως έγινε στην δικτατορία, οργανώνταν στον Ε.Λ.Α.

Εμεσα, όμως, σκοπεύαμε στην καρδιά του κράτους με μια συγκεκριμένη συνεχόμενη και εξελισσόμενη δ

Ενταση και πάθος στην συζήτηση για τη δίκη της 17N. Πρώτη φορά τόση ένταση, γιατί πρώτη φορά μετά από τα μολυβένια χρόνια που ακολούθησαν τον εμφύλιο βρεθήκαμε μπροστά σε μια δίκη, με κλίμα τέτοιας αποξείας και με δράσεις που επισύρουν τόσο σοβαρές ποινικές κυρώσεις, και για πρώτη φορά στην Ελλάδα, μετά τα χρόνια εκείνα, κινδυνεύουμε να έχουμε αριστερούς πολιτικούς κρατούμενους, που θα μείνουν πολλά χρόνια στην φυλακή.

Για πρώτη φορά η επίσημη αριστερά βρέθηκε τόσο φανατικά συστειρωμένη ενάντια σε ανθρώπους που ήταν παιδιά «δικά της» και για πρώτη φορά ή έξω από τα τείχη αριστερά χρειάσθηκε δημόσια να υπερασπιστεί δράσεις τόσο ακραίες και αμφισβητήσιμες.

Η δίκη η ίδια έβαλε καίρια ζητήματα, όπως αυτά των γραμμών υπεράσπισης, της στάσης απέναντι στους μηχανισμούς της σχέσης με τους συγκατηγορούμενους, της εικόνας της φυλακής.

Κι αικούστηκαν πολλά, και είπαν πολλοί πολλά, απ' έξω κι από μέσα, αικούστηκαν πολλά πρωικά και μη, για τη ρήξη, τη βία και τη συναίνεση. Άλλοτε με κόστος κι άλλοτε ανέξοδα. Και τα ανέξοδα ήταν και τα πιο απαιτητικά... το επιτρέπει αυτό ο πολιτικός διάλογος.

Ας συνεισφέρουμε λοιπόν κι

Πέρα από το σύνθημα

εμείς μια όποψη σε όλα αυτά:

Η δίκη είναι μια στιγμή της κοινωνικής σύγκρουσης, ένα επεισόδιο του «κοινωνικού πλεμμού» που θα έλεγε και ο Δ. Κουφοντίνας. Η δίκη είναι ένα πεδίο μάχης που δεν το επιλέγεις, που το ορίζει ο αντίπαλος κι όπου είσαι υποχρεωμένος να δώσεις τη μάχη, στηρημένος από τα όπλα σου και με τους όρους του αντίπαλου.

Από το πεδίο της μάχης, όμως, δεν φεύγεις. Στέκεσαι και δίνεις τη μάχη. Αυτό αντιστοιχεί σ' αυτούς που διάλεξαν τα μονοπάτια της σύγκρουσης αντί για τα λιβάδια της ήρεμης ζωής. Στέκεσαι όρθιος και αντιστέκεσαι με τους όρους που υπάρχουν και προσπαθείς να τους στρέψεις ενάντια στον αντίπαλο. Η δίκη είναι ακόμη ένα βήμα λόγου. Και από αυτό το βήμα επίσης δεν φεύγεις. Γιατί δεν λογοδοτεί ο κατηγορούμενος στην αστική Δικαιοσύνη μονάχα, λογοδοτεί στην κοινωνία, απέναντι του δεν βρίσκονται μονάχα οι δικαστές του Κράτους του δίκαιου και του αδίκου, αλλά οι ανθρωποί στους οποίους απευθύνεται η παρεμβαίνεις στην κοινω-

νική σύγκρουση και των πολιτικών στόχων που τάσσεις και επιδιώκεις με αυτές τις παρεμβάσεις.

Μπορείς να μετατρέψεις, τότε, τη δίκη σε πεδίο ιδεολογικής αντιπαράθεσης. Και σε μια τέτοια μάχη η χρήση της αλήθειας είναι ένα όπλο που έχει δύναμη. Γιατί σεβόμαστε την κοινωνία, τους αποδέκτες των μηνυμάτων μας. Γιατί δεν υποτιμάμε την κρίση τους, γιατί πέρα από τον τακτικισμό του Λένιν και την μεταφυσική έννοια της θυσίας, εκτιμάμε τον αντίπαλο, γιατί χρειάζονται ισχυρά όπλα για να μπορείς τους σχεδιασμούς του.

Οταν μπορείς να κάνεις τους δικαστές να δακρύζουνε, όταν οι διώκτες σου μιλάν για σένα με σεβασμό, όταν ο εχθρός σου στέκεται όρθιος για να σου απευθύνει το λόγο, όταν πολλοί από πολλούς φρούνται το λόγο περισσότερο κι από τα όπλα σου, τότε μπορείς να πεις ότι κέρδισες τη μάχη στην ουσία και αφότιλισες τον αντίπαλο. Και τότε οι στόχοι των τιμωρητικών μηχανισμών -η τιμωρία, η ταπείνωση, ο σωφρονισμός- έχουν ανατραπεί. Αυτό είναι πραγματική ρήξη.

Και βέβαια είναι βάσιμο το επιχείρημα ότι απέναντι στην επίθεση των φορέων καταστολής του αντίπαλου η όποια υπεράσπιση δεν μπορεί να σημαίνει ότι παραδίδεις έναν κρατούμενο στους τιμωρητικούς μηχανισμούς.

Και βέβαια και χρησιμοποιείς τα όπλα του αντίπαλου (αυτό δεν είπαν οι κατηγορούμενοι της 17N στη δίκη;) για να τον αντιμετωπίσεις και να ανατρέψεις τους σχεδιασμούς του.

Και βέβαια δίνεις τη μάχη μέχρι το τέλος για να αποσπάσεις ό, τι μπορείς από τα χέρια του αντίπαλου.

Και βέβαια κάνεις ό, τι μπορείς για να υπερασπιστείς τους συγκατηγορούμενους, είτε βρέθηκαν στο εδώλιο άδικα κι είτε όχι.

Κι αυτό οφείλει να το κάνει κάθε αριστερός αγωνιστής εξυπακούεται, είτε βρέθηκε άδικα στο εδώλιο είτε όχι, αν είναι πραγματικά αριστερός κι αν είναι πραγματικά αγωνιστής. Γιατί η δίκη είναι κοινή υπόθεση όλων και όχι μόνον όσων είναι «ένοχοι» με την έννοια της αστικής δικαιοσύνης. Και γιατί απέναντι στον εχθρό (το έχουμε ξαναπει) «η αλλη-

λεγγύη είναι το όπλο μας».

Στη δίκη της 17N τα πράγματα αυτά δεν έγιναν πάντα έτσι ή έγιναν μονόπλευρα. Και μονόπλευρα έγιναν και οι κριτικές. Και μονόπλευρα αναζητήθηκαν και οι ευθύνες. Και μονόπλευρα ζητήθηκε και η αλληλεγγύη. Και μονόπλευρα επιδείχθηκε!

Ομως νομίζω ότι δεν έχουμε δικαίωμα να ζητάμε από τους κατηγορούμενους ευθύνες για αυτά ή τα άλλα. Έχουμε μόνον την υποχρέωση να σκεφτόμαστε πως θα βρούμε τον τρόπο να τους στηρίξουμε. Γιατί μακριά από τα ηρωικά συνθήματα η αλήθεια είναι μία. Είναι 55 ισόβια εκεί στα υπόγεια της έκτης πτέρυγας του Κορυδαλλού, 55 ισόβια, χωρίς φως και χωρίς ήλιο, χωρίς ποτέ η σκέψη να μπορεί να αικουμπήσει το ούριο, χωρίς μία χαροφάδα που ν' αφρίνει να φανεί ένα έστω πράσινο φύλλο, χωρίς η ανθρωπιά να βρίσκει χέρι να χωθεί.

Οι μικρότητες, οι διαμάχες, οι ιδεολογικές κατασκευές, οι αντιπαλότητες και οι ανταγωνισμοί, μέσα κι έξω από τη φυλακή, δεν έχουν καμία ομιλία μπροστά στο δέος αυτό. Μακριά από συνθήματα και ιδεολογισμούς, ας αποδείξουμε επιτέλους ότι αγωνίζεις τη ζωή. Κι ας κάνουμε ό, τι είναι δυνατό για να μπορέσουμε να τους την ξαναχαρίσουμε!

I.I.

βαλε, αλλά την υποστήριξε για λόγους αρχής. Προσωπικά δεν με ενδιαφέρει αν είναι αρμόδιο ή αναρμόδιο το δικαστήριο σας, με ενδιαφέρει όμως για λόγους αρχής, αυτούς που εξετέθησαν από αυτούς που υποστήριξαν την ένταση. Προσωπικά θα ήθελα να μη σταματήσει αυτή η διαδικασία για να συνεχιστεί κάπου άλλο, όμως για λόγους αρχής υποστήριξα την ένταση περί αναρμοδιότητας.

Ξεχωριστό ζήτημα -έπτε συνεχίζονται ο Κ. Αγαπίου- είναι αυτό μιας άλλης έντασης, περί του αν δίκη είναι πολιτική ή τα εγκλήματα είναι πολιτικά. Δεν υποστηρίζω αυτή την ένταση, γιατί για το μεν πρώτο σκέλος, αν είναι πολιτική ή δίκη, εμένα με προσβάλλει να συζητήσουμε εδώ μέσα για το αν είναι ή όχι πολιτική η δίκη. Είναι προφανώς πολιτική. Είναι πολιτική διότι υποκοινούει καθαρά σε πολιτικές σκοπιμότητες. Είναι αυτές που έχω εκθέσει και εγώ και άλλοι εδώ και ένα χρόνο και έχουν να κάνουν με την πρόθεση εξόντωσης τριών ανθρώπων προκειμένου να εξυπηρετηθούν πολιτικές σκοπιμότητες. Αν δεν είναι αυτό πολιτικό, τότε τί είναι πολιτικό; Αφού αναφέρθηκε στις παραβιάσεις των συντοματικών του δικαιωμάτων, απευθύνομες -όπως είπε- όχι μόνο στο δικαστήριο, αλλά σε ολόκληρη την κοινωνία, ο Κ. Αγαπίου κατέληξε: Η δίκη είναι αυτονότητα πολιτική και δεν χρειάζεται ούτε ένταση ούτε απόφαση επ' αυτού.

Το αν τα περιγραφόμενα εγκλήματα είναι ή όχι πολιτικά δεν έχει θέσει εδώ πέρα. Είναι μια συζήτηση που

μπορεί να γίνει σε κάποιο συνέδριο, ημερίδα, διημερίδα, εκτός αυτής της αιθουσής και δεν έχει να κάνει σε τίποτα με τα διαδραματίζομενα εδώ κι εδώ κι ένα χρόνο. Για να δικάσει κάποιο δικαστήριο πρέπει να υπάρξει και η πράξη και ο φερόμενος ως ένοχος ή ως κατηγορούμενος. Επομένως, αυτή η συζήτηση αποδέχεται ως υπονούμενο ότι υπάρχουν και οι πράξεις και οι φερόμενοι ως ένοχοι. Είναι μια συζήτηση άνευ αντικειμένου εδώ μέσα. Δεν υποστηρίζω αυτή την ένταση, γιατί θεωρώ ότι δεν συμβάλλει, καλλιεργεί σύγχιση.

Στη συνέχεια η κ. Μπριλλή άρχισε να διαβάζει επί τροχάδην την απόφαση του δικαστήριου επί των εντασεων. Οπως ήταν αναμενόμενο, απορρίφθηκαν όλες. Το «οιονει δεδικασμένο», που στην αρχή της διαδικασίας είχε ξεφύγει από το σύμπλεγμα της προεδρίας, εφαρμόστηκε πλήρως.

Η ένταση περί αναρμοδιότητας του δικαστήριου απορρίφθηκε και στα δυο της σκέλη. Δηλαδή, και ως ένταση στην αρφούσα την αρμοδιότητα των ΜΟΔ να εκδικάζουν τα συγκεκριμένα κακουργήματα και ως ένταση για χαρακτηρισμό των συγκεκριμένων πράξεων ως «πολιτικών εγκλημάτων» τα οποία κατά το Σύνταγμα εκδικάζονται από ΜΟΔ. Στο ζήτημα του «πολιτικού εγκλημάτος» το δικαστήριο δέχτηκε τη στενή αντικειμενική θεωρία, σύμφωνα με την οποία είναι μόνο εκείνο που στρέφεται ευθέως κατά της πολιτειακής δομής. Δηλαδή, μόνο το πραξικόπειο! Ολα τα υπόλοιπα είναι εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου, ανεξάρτητα από τα τυχόν πολιτικά κίνητρα του δράστη!

Ο τρομονόμος κρίθηκε απολύτως συνταγματικός, όπως έγινε και στη «δίκη της 17N». Τούτ

Το μυστικό της κρητικής διατροφής

✓ Δύο είναι τα κεντρικά θέματα αθλητικής επικαιρότητας αυτή τη βδομάδα. Η διαμάχη ανάμεσα σε ΟΦΗ και Ολυμπιακό για την παρουσία ή όχι των ερυθρόλευκων φιλάθλων στο ντέρμπι της Κρήτης και οι καταγγελίες της αγγλικής εφημερίδας "Ομπσέρβερ" για εμπλοκή ελλήνων αθλητών και προπονητών σε σκάνδαλο ντόπινγκ.

✓ Ξεκινάμε από το δεύτερο θέμα το οποίο έρχεται να στραπατσάρει την εικόνα που προσπαθούν να χτίσουν για τον ελληνικό στίβο οι αρμόδιοι και μάλιστα λίγο πριν την Ολυμπιάδα. Σύμφωνα με το δημοσίευμα, ανακριτές στο Σαν Φρανσίσκο ερευνούν τις δραστηριότητες της BALCO, εταιρίας που κατηγορείται για διακίνηση παράνομων ουσιών (ντόπινγκ) σε μια σειρά χώρες, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται και η Ελλάδα. Ενα από τα στοιχεία της έρευνας είναι email του ιδιοκτήτη της εταιρίας προς προπονητή, με το οποίο τον παρακαλεί να ενημερώσει έλληνα συνάδελφο του ότι οι ειδικοί έχουν βρει τεστ που ανιχνεύει το φάρμακο που χρησιμοποιεί.

Το δημοσίευμα αναφέρεται στον προπονητή Χρήστο Τσέκο και τους ολυμπιονίκες Κεντρέρη και Θάνου και κάνει λόγο για την πρόσφατη ιστορία της προετοιμασίας τους στο Κατάρ, με απόφαση του Τσέκου και χωρίς αυτό να το γνωρίζουν ούτε ο ΣΕΓΑΣ ούτε η Διεθνής Αθλητική Ομοσπονδία, για διετή αποκλεισμό του προπονητή το 1997, επειδή είχε επιπτεί σε υπεύθυνο του αντιντόπινγκ στο Ντόρτμουντ (οι τρεις αθλητές του Τσέκου έφυγαν και δεν πέρασαν το τεστ) και για "μετατροπή" του Κεντρέρη από αποτυχημένο αθλητή των 400 μ. σε χρυσό ολυμπιονίκη στα 200 μ. από τη στιγμή που ανέλαβε την προπόνησή του ο Τσέκος. Το δημοσίευμα επαναλαμβάνει την άποψη ότι ο Κεντρέρης δεν αγωνίστηκε πέρσι στο παγκόσμιο πρωτάθλημα στο Παρίσι για να μη βρεθεί ντοπισμένος και αναφέρεται και στην ολιγόήμερη συνεργασία του προπονητή με την ΑΕΚ το 2001, η οποία σταμάτησε γιατί οι ποδοσφαιριστές της ομάδας δεν δέχονταν να πάρουν τα κοκτέιλ με τις "άγνωστες ουσίες" που τους έδινε.

Οπως ήταν φυσικό, τόσο ο Τσέκος όσο και ο πρόεδρος του ΣΕΓΑΣ Βασιλης Σεβαστής χαρακτήρισαν το άρθρο κακοήθεια και άναρη επίθεση στον ελληνικό αθλητισμό, από-

διδοντάς το σε αθέματο

ανταγωνισμό και χτυπήματα κάτω από τη μέση ενόψει της Ολυμπιάδας. Μάλιστα, ο ομοσπονδιακός προπονητής σκοπεύει να καταφύγει στη δικαιούντη και να απαιτήσει την πιμαρία δύσων αναφέρονται στο όνομά του με συκοφαντικά δημοπιεύματα.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε το παρασκήνιο ενός e-mail, το σήγουρο είναι όμως ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα ακόμη επεισόδιο του πολέμου ανάμεσα στα διάφορα εμπορικά συμφέροντα στο χώρο του επαγγελματικού αθλητισμού. Η πλειοψηφία των φιλάθλων πιστεύει ότι οι επαγγελματίες αθλητές κάτι "πίνουν" προκειμένου να μπορέσουν να αντεπεξελθούν στις απαιτήσεις του πρωταθλητισμού. Αν κάποιος ανοίξει ένα πηγαδάκι για το ντόπινγκ σε κάποιο αθλητικό στέκι, δεν νομίζω ότι θα βρει πολλούς που να πιστεύουν ότι οι έλληνες αθλητές είναι καθαροί. Η άποψη που κυριαρχεί είναι ότι "αφού δύο παίρνουν ντόπινγκ, καλά κάνουν και οι δικοί μας και παίρνουν και αυτοί, προκειμένου να πάρει και η χώρα μας μερικά μετάλλια".

Τα πράγματα δεν δείχνουν να είναι ιδιαίτερα ευνοϊκά για τον κύριο Τσέκο, αν κρίνουμε από τον τρόπο που αντιμετώπισε το γεγονός η πλειοψηφία του Τύπου, αλλά και ο υφυπουργός Αθλητισμού Γ. Λιάνης, ο οποίος όχι μόνο δεν συντάχθηκε με τον πρόεδρο του ΣΕΓΑΣ και τον ομοσπονδιακό προπονητή, αλλά έστειλε και επιστολή προς τις αρμόδιες εισαγγελικές αρχές με την οποία ζήτα την επείγουσα έναρξη προκαταρκτικής εξέτασης με αποτελέσματα σε σύντομο χρονικό διάστημα για το περιβόλιτο πλέον e-mail. Ο Λιάνης με την ενέργειά του αυτή δείχνει ότι κάτι φιβάται και κρατάει πιστινή, προφανώς γιατί είναι σε θέση δεν γνωρίζει τις προθέσεις αυτών που ανακίνησαν το θέμα, αλλά ούτε και το που στοχεύουν οι ανταγωνιστές του Τσέκου. Τα ποσά που παίζονται στο στίβο και μάλιστα σε ολυμπιακή χρονιά είναι τεράστια και οι εταιρίες ντόπιας προσπαθούν να πουλήσουν την πραμάτεια τους, ξεμπροστιάζοντας παράλληλα την πραμάτεια των άλλων. Ο Λιάνης γνωρίζοντας ότι οι καπιταλιστές όταν προκειται για φράγκα είναι αδιστάκτοι και δεν τηρούν καμιά συμφωνία, πετάει το μπαλά-

κι στους εισαγγελείς για να βγάλουν αυτοί το φίδι απ' την τρύπα και μετά ανάλογα με το πόρισμα να πάρει θέση, ώστε να μην βρεθεί εκτεθειμένος.

Μετά την παρέμβαση Λιάνη, που έτυχε θερμής υποδοχής από τον Τύπο, το θέμα θα αρχίσει να περνάει στα φιλά των εφημερίδων, αφού η ενσχόληση με αυτό δεν συμφέρει κανέναν. Αρκετά είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η "εθνική υπόθεση" εξαιτίας των καθυστερήσεων στα έργα (το χαριά που φτιάχνει ο Καλοτράβα στο ΟΑΚΑ προλαβαίνει δεν προλαβαίνει να τελειώσει πριν την έναρξη της Ολυμπιάδας στο Πεκίνο), αν αρχίσουν να βγαίνουν και σκάνδαλα ντόπινγκ για τους ολυμπιονίκες, τότε τα πράγματα θα δυσκολέψουν ακόμη περισσότερο. Το πότπολο δεν δείχνει να συμμερίζεται με ιδιαίτερη θέρμη το όραμά τους για την Ολυμπιάδα και αν αρχίσουν να σκάνε και σκάνδαλα ντόπινγκ, τότε πολύ δύσκολα θα πετύχουν να πείσουν τους έτσι και αλλιώς αδιάφορους Έλληνες να συμμετέχουν στα ολυμπιακά δρώμενα.

✓ Και από το αλαλούμ και

τη βρόμα στο στίβο περνάμε στον όμορφο και αγγελικά πλασμένο χώρο του ελληνικού ποδοσφαίρου. Το νέο "επεισόδιο" που παρακολουθούμε είναι η διαμάχη ανάμεσα στον ΟΦΗ και τον Ολυμπιακό, σχετικά με την παρουσία ή όχι των ερυθρόλευκων φιλάθλων στο ντέρμπι του Ηρακλείου. Πρωταγωνιστής και εδώ ο Λιάνης, εξαιτίας του τρόπου εφαρμογής της περιφήμης απόφασής του για μη μετακίνηση των οπαδών της φιλοξενούμενης ομάδας.

Οι εκπρόσωποι των ομάδων όχι μόνο δεν καταφέρουν να τα βρουν στη σύσκεψη που έγινε σε συνεργασία με την Αστυνομική Διεύθυνση Ηρακλείου, αλλά χρειάστηκε η παρουσία εισαγγελέα προκειμένου να τηρηθεί η τάξη, αφού ακούστηκαν εκατέρωθεν πολύ βαριές κουβέντες.

Το αντικείμενο της σύσκεψης ήταν αν θα μείνει μια θύρα του γηπέδου κενή προκειμένου σε αυτή να φιλοξενηθούν όσοι οπαδοί του Ολυμπιακού μπορέσουν να βρουν εισιτήριο για τον αγώνα. Ο ΟΦΗ υποστηρίζει ότι από τη στιγμή που δεν θα υπάρχει οργανωμένη παρουσία των ερυ-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Από τις ταινίες αυτής της εβδομάδας το «Σκοτεινό ποτάρι» παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον, μαζί βέβαια με το «Epidemic», μια πρωτόλεια ταινία του Λαρς Φον Τριέρ, που δυστυχώς δεν την ειδαμε για να σας την παρουσιάσουμε, και το «Moro no Brasil», μουσικό ντοκιμαντέρ του Καουρισμάτικη για την βραζιλιάνικη μουσική, για την οποία γράψαμε παλιότερα. Δύο άλλες ταινίες, το «Uptown girls», με θέμα μια ανώριμη νεαρή νταντά, και το «Grind», με θέμα το skateboard, δεν αξίζουν ιδιαίτερου σχολιασμού.

■ KΛΙΝΤ ΙΣΤΓΟΥΝΤ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΠΟΤΑΡΙ

Τρεις παιδικοί φίλοι μεγαλώνουν σε μια υποβαθμισμένη γειτονιά της Ν. Βοστόνης. Οταν ο ένας από αυτούς πέφτει θύμα απαγωγής και κακοποίησης, όλοι αρχίζουν να ζουν χωριστά για να μη θυμούνται το τραγικό γεγονός που σημάδεψε τις ζωές τους. Ο καθένας παίρνει το δρόμο του

και φτιάχνει τη ζωή του, όταν πολλά χρόνια αργότερα η αναίτια δολοφονία της δεκαενιάρχοντης κόρης του ενός τους αναγκάζει να ξαναβρεθούν μαζί και να αντιμετωπίσουν το σκοτεινό παρελθόν και τα τραύματα της παιδικής τους ηλικίας.

Ο Κλιντ Ιστγούντ σκηνοθετεί μια ταινία περισσότερο συναισθηματική και πολύπλοκη από ένα συνηθισμένο αστυνομικό και ψυχολογικό θρίλερ, αρκετά όμως επίπεδη και με κάπως υπερβολικό τρόπο. Εστι δεν καταφέρνει να ξεπεράσει τη μετριότητα και να αγγίξει ουσιαστικά τον θεατή.

Ελένη Σταματίου

Πάπτιας

Υ: Οι διατροφολόγοι και οι καρδιολόγοι θα πρέπει να σκίσουν τα πτυχία τους. Εως τώρα θεωρούσαν ότι το μικρό ποσοστό καρδιοπαθειών στην Κρήτη οφείλεται στο ότι η κριτική κουζίνα έχει ως βάση το ελαιόλαδο. Το προγματικό μυστικό, όμως, το αποκάλυψε ο πρόεδρος του ΟΦΗ B. Ξημέρως με την παροιμιάδη δήλωσή του: «Προτιμώ να τα φάω τα εισιτήρια, παρά να τα δώσω στους Ολυμπιακούς».

Η κορυφή του

Οταν η αμαρτωλή τροπολογία χατζηδάκη, ευρωβουλευτή της ΝΔ, γινόταν αποδεκτή από την αρμόδια επιτροπή του Ευρωκοινοβουλίου, τον περασμένο Νοέμβρη, οι Πασόκοι εν χορώ - πρωτοστατούντως του Π. Ευθυμίου, που είχε φορέσει τη λεοντίτη του υπερασπιστή της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης - μας καθησύχαζαν ότι δεν συμβαίνει τίποτε άξιο λόγου και εξέφραζαν την πεποιθήση τους ότι δεν πρόκειται αυτή να γίνει αποδεκτή από την ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Μόλις μια βδομάδα πριν (την περασμένη Τετάρτη, 11 του Φλεβάρη) η ολομέλεια του Ευρωκοινοβουλίου υπερψήφισε κατά πλειοψηφία την τροπολογία, βάσει της οποίας αναγνωρίζονται ως πανεπιστημιακά διπλώματα τα πτυχία που εκδίδουν τριτοβάθμια ιδρύματα των χωρών - μελών της ΕΕ με τη μέθοδο της δικαιοχρησης (franchising), δηλαδή απλοελληνικά αναγνωρίζονται οι σπουδές στα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών που συνεργάζονται με ευρωπαϊκά Πανεπιστήμια.

Και πάλι η ευρωμάδα του ΠΑΣΟΚ μας γνέφει να μην ανησυχούμε. Είναι, λέει, πολύ μακρύς ο δρόμος ακόμη και προς το παρόν δεν αλλάζει τί-

ποτε, γιατί θα πρέπει να συμφωνήσει και το Συμβούλιο Υπουργών που συνομοθετεί, πράγμα καθόλου πιθανό. Και αν το Συμβούλιο διαφωνήσει το θέμα θα επανέλθει για δεύτερη φορά στο Ευρωκοινοβούλιο και στη συνέχεια θα χρειαστεί εκ νέου συμφωνητική του Συμβούλιου. Σε περίπτωση διαφωνίας το θέμα θα περάσει στη διαδικασία της συνδιαλλαγής. Δηλαδή έχουμε μπροστά μας περιθώριο 2 χρόνια και βάλε. Μα κι αν σπάσει ο διάσιος το πόδι του και η τροπολογία πάρει τη μορφή τελεσδικής οδηγίας, η Ελλάδα πάλι θα προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, επικαλούμενη διάταξη της συνθήκης ίδρυσης της ΕΕ, βάσει της οποίας σε θέματα Παιδείας κάθε κράτος εφαρμόζει εθνική πολιτική. Και ως γνωστό το ελληνικό Σύνταγμα δεν επιτρέπει τη λειτουργία ιδιωτικών Πανεπιστημίων. Και μπλα, μπλα, μπλα...

Με δυο λόγια μας περνούν για χαρόλους, που χάφτουμε ό,τι μας σερβίρουν.

Τούτα που ακούμε και βλέπουμε είναι μόνο η κορυφή του παγύρουνου, η πρώτη πράξη ενός δράματος, που λέγεται ιδιωτικοποίηση της παιδείας και εν προκειμένω των Πανεπιστημίων.

Δεν το έκαναν αυτό μια δεκαετία τώρα, παρά την παραπλανητική προπαγάνδα τούτων των εμπόρων ελπίδων, όταν ακόμη ήταν ξεκάθαρο ότι δεν αναγνωρίζονταν ως πανεπιστημιακές σπουδές ο χρόνος φοίτησης στα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών.

Τρίτον, γιατί και τα δυο μεγάλα κόμματα, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ είναι θιασώτες της αγοράς και της ορμητικής εισβολής της στην Παιδεία.

Ειδικά για το ΠΑΣΟΚ οι επιλογές αυτές δεν είναι τωρινό εφεύρημα λόγω του "νεωτεριστή" καινούργιου αρχηγού. Αρσένης και Ευθυμίου έβαλαν την υπογραφούλα τους σε

Πρώτον, γιατί οι ισχυροί της ΕΕ, που κάνουν και το "παιχνίδι" στα φόρα, τα κοινοβούλια και τα διαβούλια δεν πρόκειται να δεχθούν να βάλουν πάγιο στα ιδρύματά τους, που συνεργάζονται με ιδιωτικά κολέγια στα πλαίσια συμφωνιών δικαιοχρησης. Υπέρμαχοι του επιχειρηματικού πανεπιστήμιου, που το επέβαλαν και στις συνόδους των υπουργών Παιδείας στη Μπολόνια, Πράγα, Βερολίνο, οπαδοί του "λιγότερου κράτους" στην Παιδεία, έχουν από καιρό εφαρμόσει την "άξιολόγηση" των ιδρυμάτων τους και έχουν στηρίξει τα "χειρότερα" από αυτά σ' έναν αγωνιώδη αγώνα δρόμου για εξασφάλιση πόρων (κομψά: συμφωνίες δικαιοχρησης).

Δεύτερον, γιατί και οι "δίκοι μας" διοιχειριστές της εξουσίας, παρόλο που ξιφουλκούν δήθεν για την ποιότητα των σπουδών, έχουν αρνηθεί να βάλουν λουκέτο στα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών, που λειτουργούν ως παραρτήματα των ευρωπαϊκών Πανεπιστημίων και εμπορεύονται τις ελπίδες και τα όνειρα χιλιάδων νέων που ποθούν να σπουδάσουν.

Δεν το έκαναν αυτό μια δεκαετία τώρα, παρά την παραπλανητική προπαγάνδα τούτων των εμπόρων ελπίδων, όταν ακόμη ήταν ξεκάθαρο ότι δεν αναγνωρίζονταν ως πανεπιστημιακές σπουδές ο χρόνος φοίτησης στα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών.

Τρίτον, γιατί και τα δυο μεγάλα κόμματα, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ είναι θιασώτες της αγοράς και της ορμητικής εισβολής της στην Παιδεία.

Ειδικά για το ΠΑΣΟΚ οι επιλογές αυτές δεν είναι τωρινό εφεύρημα λόγω του "νεωτεριστή" καινούργιου αρχηγού. Αρσένης και Ευθυμίου έβαλαν την υπογραφούλα τους σε

Μπολόνια και Βερολίνο και ανοίξαν τους ασκούς του Αιόλου στα Πανεπιστήμια με τις ευλογίες συμπάντων των εκσυγχρονιστών.

Τώρα, βέβαια, επίσημα και το ΠΑΣΟΚ, μετά το καπέλο του νέου αρχηγού, και με τη βούλα του "προγράμματος" αποδέχεται τα μη - κρατικά πανεπιστήμια. Και ο Ευθυμίος, έως τούδε φανατικό σημιτοφύλαξ, φρονίμως ποιών, μιας και δε θελει να βρεθεί στα αζήτητα, ποιεί την νήσσαν. Και άφησε τούτη τη φορά μόνο του τον Κουκιάδη, ευρωβουλευτή του ΠΑΣΟΚ να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά και να δικαιολογήσει τα οδικαιολόγητα μετά την ψήφιση της τροπολογίας χατζηδάκη από το Ευρωκοινοβούλιο.

Είναι, συνεπώς, γελοίο να θεωρούν οι του ΠΑΣΟΚ ότι μπορούν ακόμη και σήμερα να βρουν ανθρώπους να τους παραμιθάσουν.

Οι κολεγιάρχες βέβαιοι για το αποτέλεσμα από τώρα πανηγυρίζουν διολύνοντας κάθε αμφιβολία των αφελών.

Η μαμά Ευρώπη συμφωνεί ν' αναγνωρίζονται ως πανεπιστημιακά πτυχήα οι τίτλοι σπουδών των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών, που συνεργάζονται με Πανεπιστήμια χωρών - μελών της, αδιαφορώντας αν οι σπουδές αυτές έγιναν στη χώρα όπου εδρεύει το Πανεπιστήμιο ή στη χώρα όπου λειτουργεί το κολέγιο - θεωρώντας κατά συνέπεια τα κολέγια ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Γιατί λοιπόν οι ευρωλόγοι Πασόκοι ν' αντιδράσουν δυναμικά; Και δη σήμερα που και με τη βούλα του "προγράμματος" τους είναι υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων και πέταξαν όλες τις μάσκες και τους φερετζέδες;

Γιούλα Γκεσούλη

◆ **ΠΑΣΟΚ= δουλειά, ΝΔ= ανεργία (σύνθημα έξω από την πύλη της ΕΑΣ στο Βοτανικό)**

Γράφτηκε πριν τις εκλογές του 1993. Στο ντουβάρι με μπογιά. Παραμένει μέχρι σήμερα. Ανεξίτηλο, που λένε. Κοιτάζει με ειρωνία τους ΠΑΣΚίτες. Αυτούς που μάτωσαν από την κυβέρνηση του βρυκόλακα Μητσοτάκη και των βαμπίρ Μάνου και Ανδριανόπουλου. Τέτοια ξεφτίλα, ρε παιδιά!! Από το γιο του Αντρέα!! Από το παιδί της αλλαγής!!! Από αυτόν που θα αποκαταστήσει το κοινωνικό πρόσωπο του ΠΑΣΟΚ!!! Τέτοια καθαρή απάντηση. Δεν πρόκειται να αποκαταστήσει κανένα κοινωνικό πρόσωπο. Μάνος και Ανδριανόπουλος. Εγγύηση στο νέο συμβόλαιο με την ολιγαρχία και τους αμερικάνους. Σβήστε το σύνθημα, παιδιά. Τελείωσε.

◆ **Ψηφίζουμε γι' αυτούς που αγαπάμε. «Γίνεται τα χρήματά μας να μας φτάνουν να ζούμε με αξιοπρέπεια»; (Νέα Δημοκρατία)**

Πρώτο σχόλιο το «αγαπάμε». Είναι και αγαπησιάρηδες οι Νεοδημοκράτες. Μας αγαπάνε όλους τελευταία. Δεξιούς, αριστερούς, κεντρώους. Ολους. Χωρίς διαχωρισμούς. Χωρίς αγκυλώσεις. Θα μου πεις, αυτοί κατάργησαν τις διαχωριστικές γραμμές; Οχι. Αυτοί τις βρήκαν καταργημένες. Μαλάκες ήταν; Είδαν φως και μπήκαν. Πώς θα έπαιρναν εκλογές; Ας ήταν ψηλά οι σημαίες της κοινωνικής απελευθέρωσης και θα σου λεγα εγώ πόσο αγαπησιάρηδες θα ήταν. Οσο για το ερώτημα, είναι καθαρό παιδία. Δεν χρειάζετε να το θέτετε. Με τη Νέα Δημοκρατία δε γίνεται με τίποτα να ζούμε με αξιοπρέπεια. Άλλθεια, τί σημαίνει αξιοπρέπεια; Αυτό κανένας Νεοδημοκράτης δεν μπορεί να το απαντήσει.

◆ **Ναρίτες μεταλλαγμένοι Κύτες**

Είχαμε πάρει το σύνθημα από ένα τοίχο στη Θεσσαλονίκη. Πέρυσι, τις ημέρες της διαδήλωσης ενάντια στη σύνδοδο κορυφής της ΕΕ. Δεν το σχολιάσαμε, γιατί το θεωρήσαμε υπερβολικό. Ειδικά για νέους ανθρώπους δεν θέλαμε να το πιστέψουμε. Εμείς δεν θέλαμε, αλλά αυτοί φρόντισαν να μας διαψεύσουν. Την Παρασκευή 13/2 κάλυψαν επιδεικτικά όλες τις αφίσες της Επιτροπής Αγώνα για την πορεία στον Κορυδαλλό. Στην είσοδο της Πανεπιστημιούπολης. Με την αφίσα για τις εκλογές του ΜΕΡΑ. Για τον Κορυδαλλό. Που για τη «δίκη του ΕΛΑ» το «Πριν» στις 8/2 συμπέρανε ότι «εν τελεί στο εδώλιο, μαζί με τους πέντε κάθονται τα πολιτικά φρονήματα και οι ελευθερίες και το Ζητούμενο είναι να μη μένουμε παθητικοί θεατές μιας άδικης καταδίκης τους...». Τελικά, με όποιον δάσκαλο καθήσεις τέτοια γράμματα θα μάθεις. Αυτό ισχύει για την ηγεσία του ΝΑΡ. Αυτό ισχύει και για τους νεολαίους του (ελπίζουμε όχι για όλους). Το νταβατζίλικι και ο παραγοντισμός του Περισσού είναι πολύ κολλητική ασθένεια.

■ Γ. Παπανδρέου

Εξήγγειλε αύξηση ορίων ηλικίας

Τους εργάτες των Ναυπηγείων Σκαραμαγκά διάλεξε ο Γιωργάκης για να εξαγγείλει την αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση. Συγκεκριμένα, εξήγγειλε «την αύξηση της εθελοντικής μέσης ηλικίας συνταξιοδότησης κατά τέσσερα χρόνια, χωρίς αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης».

Αυτά τα εθελοντικά, βέβαια, είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Ξέρετε εσείς κανέναν εργαζόμενο που να θελει να δουλέψει τέσσερα χρόνια παραπάνω; Εδώ όσο πλησιάζει στο όριο ηλικίας κάθε εργαζόμενος «τρελαίνεται» και σπάει τοστάρες, σαν φαντάρος που μετράει μέρες για να απολυθεί. Το σχέδιο, που δεν είναι έμπνευσης του Γιωργάκη, αλλά προέρχεται από τη στρατηγική της Λισαβόνας, προβλέπει τη θέσπιση «αντικίνητρων» για έξodo στη σύνταξη. Και ποιος μπορεί να είναι αυτά τα «αντικίνητρα»; Η μείωση της σύνταξης φυσικά. Αν κάνεις τη σύνταξη φιλανθρωπικό βοήθημα και τη φέρεις σε κάποια υποφέρτα επίπεδα μόνο μετά από 4 χρόνια, τότε πάρα πολλοί εργαζόμενοι θα σφίγγουν τα δόντια και θα μένουν στη δουλειά γι' αυτό το παραπάνω χρονικό διάστημα.

Ομως, δεν τους αρκεί μόνο αυτός ο εξαναγκαστικός εθελοντισμός. Στο στόχαστρο έχουν βάλει όλα τα όρια ηλικίας που είναι κάτω των 65. Γι αυτό και με τον τελευταίο αντισφαλιστικό νόμο (νόμος Ρέπτη) έχουν προβλέψει τη σύσταση επιτροπής που θα επανακρίνει τα Βαριά και Ανθυγεινά Επαγγέλματα. Μεσολάβησαν οι εκλογές και δεν συστάθηκε αυτή η επιτροπή, για ευνόητους λόγους. Το μπαλάκι πτεράχτηκε στην επόμενη κυβέρνηση.

Από τη δήλωση Γιωργάκη πρέπει να κρατήσουμε μόνο ένα πρόγμα: ότι υπάρχει ανάγκη να αυξηθούν τα όρια ηλικίας κατά τέσσερα χρόνια κατά μέσο όρου. Αυτή είναι η ουσία. Τα υπόλοιπα θα τα δούμε μετά τις εκλογές.

Αν θέλετε κι έναν ακόμη μάρτυρα, πάρτε το αφεντικό της Interamerican, τον Κοντομηνά,

που δεν κατεβαίνει υποψήφιος με κανένα κόμμα και έχει την άνεση να λέει τα εξής για τις κυιοφορούμενες αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα: «Μετά από τις 8 Μάρτη όλοι θα προ-

γειωθούν στην πραγματικότητα». Για τον Κοντομηνά το ασφαλιστικό σύστημα θα διαμορφωθεί με βάση τους εξής τρεις πυλώνες: τη λεγόμενη κοινωνική σύνταξη, που θα είναι

χαμηλή, τη σύνταξη από επαγγελματικά ταμεία που θα συστήνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σε συνεργασία με τις ασφαλιστικές εταιρίες και τα ατομικά συμβόλαια.

Την Πέμπτη η πορεία αλληλεγγύης στους πολιτικούς

Τα Λευκά Κελιά

του Κορυδαλλού και η

Ειδική Φυλακή της

Λάρισας Οδηγούν

στο Γκουαντανάμο

Η Ανοχή Είναι Συνενοχή

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Πέμπτη 26 Φεβρουαρίου 2004 Πεδίο του Αρεως 5:00 μ.μ.

Επιτροπή Αγώνα για την Αποκλυψή και Καταγγελία
των Παροβόσων και των Ξένων Παρεμβάσεων στις Πολιτικές Δίκες

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Γραφεία

ΑΘΗΝΑ: Αγαθούπολεως 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, 8663100, FAX
8663110

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μενελάου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.geocities.com/newspaper_kontra, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

Προφάσεις εν αμαρτίαις

Συμπληρώθηκαν ήδη δυο βδομάδες από την έναρξη της «δίκης του ΕΛΑ», που δα έπρεπε να ονομαστεί δίκη των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που έχουμε κατακτήσει μέσα στην αστική κοινωνουλευπηκή δημοκρατία. Πόσοι, όμως, έχουμε συνειδητοποιήσει ότι διεξάγεται μια τέτοια δίκη και πόσοι απ' αυτούς που το έχουμε συνειδητοποιήσει προσπαθούμε να την αναδείξουμε ως κεντρικό πολιτικό γεγονός;

Ηταν στραβό το κλήμα το 'φαγε και ο γάιδαρος που ακούει στο όνομα προεκλογική περίοδος, δα πουν ίσως κάποιοι. Δεν δα συμφωνήσουμε. Και επειδή καταπιαστήκαμε με παροιμίες δα δυμίσουμε άλλη μία: όποιος δεν δέλει να ζυμώσει όλη μέρα κοσκινίζει.

Η προεκλογική περίοδος είναι μια από τις προφάσεις εν αμαρτίαις. Από τις πολλές προφάσεις εν αμαρτίαις που έχουμε ζήσει τον τελευταίο ενάμιση χρόνο της τρομούστερίας. Πάντα ανακαλύπτονται κάποια «σοθαρά κοινωνικά μέτωπα» που δεν επιτρέπουν την τόσο σοθαρή ενασχόληση με τις τρομο-δίκες, στις οποίες εξοντώνονται άνθρωποι και μαζί μ' αυτούς εξοντώνονται δικαιώματα και ελευθερίες. Πέρυσι ήταν το «κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης», τώρα είναι οι εκλογές, αύριο δα είναι κάπι άλλο. Στο πολιτικό μας περιβόλι οι προφάσεις φυτρώνουν όπως τα μανιτάρια μετά τη θροχή.

Κι όμως, ζούμε κορυφαία πολιτικά γεγονότα. Και επειδή είναι κορυφαία, η αστική εξουσία φροντίζει πλέον να τραβήξει τα φώτα της δημοσιότητας από πάνω τους. Κι εκείνοι που επικαλούνται τα «κοινωνικά μέτωπα» (ανύπαρκτα εν τοις πράγμασι) σιγοντάρουν αυτή την προσπάθεια της εξουσίας, διαπράποντας ένα έγκλημα κατά του κινήματος. Είναι βαριά η κατηγορία, αλλά δεν οφείλεται σε δυμό. Ερχεται ύστερα από ώριμη σκέψη.

Είναι έγκλημα να αφήνεις αγωνιστές στο έλεος του αστικού κράτους. Και είναι δυο φορές έγκλημα να ισχυρίζεσαι (στην πράξη) πως τα δημήματα της πάλης ενάντια σ' αυτές τις εκδηλώσεις της κρατικής καταστολής είναι κάπι διαφορετικό από τα κοινωνικά μέτωπα, τα όποια κοινωνικά μέτωπα, μικρά ή μεγάλα. Αυτή η διάκριση, που στην πράξη γίνεται αντιπαράθεση, αφοπλίζει ένα κίνημα από τις άμυνές του και καλλιεργεί το σεβασμό στην αστική νομιμότητα. Μια νομιμότητα που προσαρμόζεται με ταχύτατα βήματα στις απαιτήσεις του «δόγματος Μπους» και της οποίας οι καποταλπίκες πλευρές δεν αφορούν μόνο όσους την αμφισθήτοσαν ή την αμφισθητούν με βίαια μέσα, αλλά όσους έχουν απλώς διαφορετική γνώμη και την εκφράζουν. Εν δυνάμει όλους.

Ισως κάποιοι νομίζουν πως η αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές είναι ηθική πράξη. Κάνουν λάθος (όταν είναι ειλικρινείς, γιατί υπάρχουν και ανειλικρινείς οι οποίοι απλώς στρεψωδικούν). Η αλληλεγγύη είναι πράξη πολιτική. Είναι καδήκον εκ των ων οικό πάνε για όποιον δηλώνει αντίπαλος του σημερινού συστήματος. Κι αν υπάρχει μια προτεραιότητα, αυτή έχει να κάνει με το άπλωμα του κινήματος αλληλεγγύης, ώστε να γίνει πολιτικό κίνημα. Να μπορέσει δηλαδή να παράγει πολιτικά γεγονότα, βάζοντας σε κίνηση κόσμο και ζυμώνοντας όσο πιο πλατιά γίνεται τις ιδέες του αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία, που είναι πλευρά του γενικότερου κοινωνικού αγώνα.

Π.Γ.